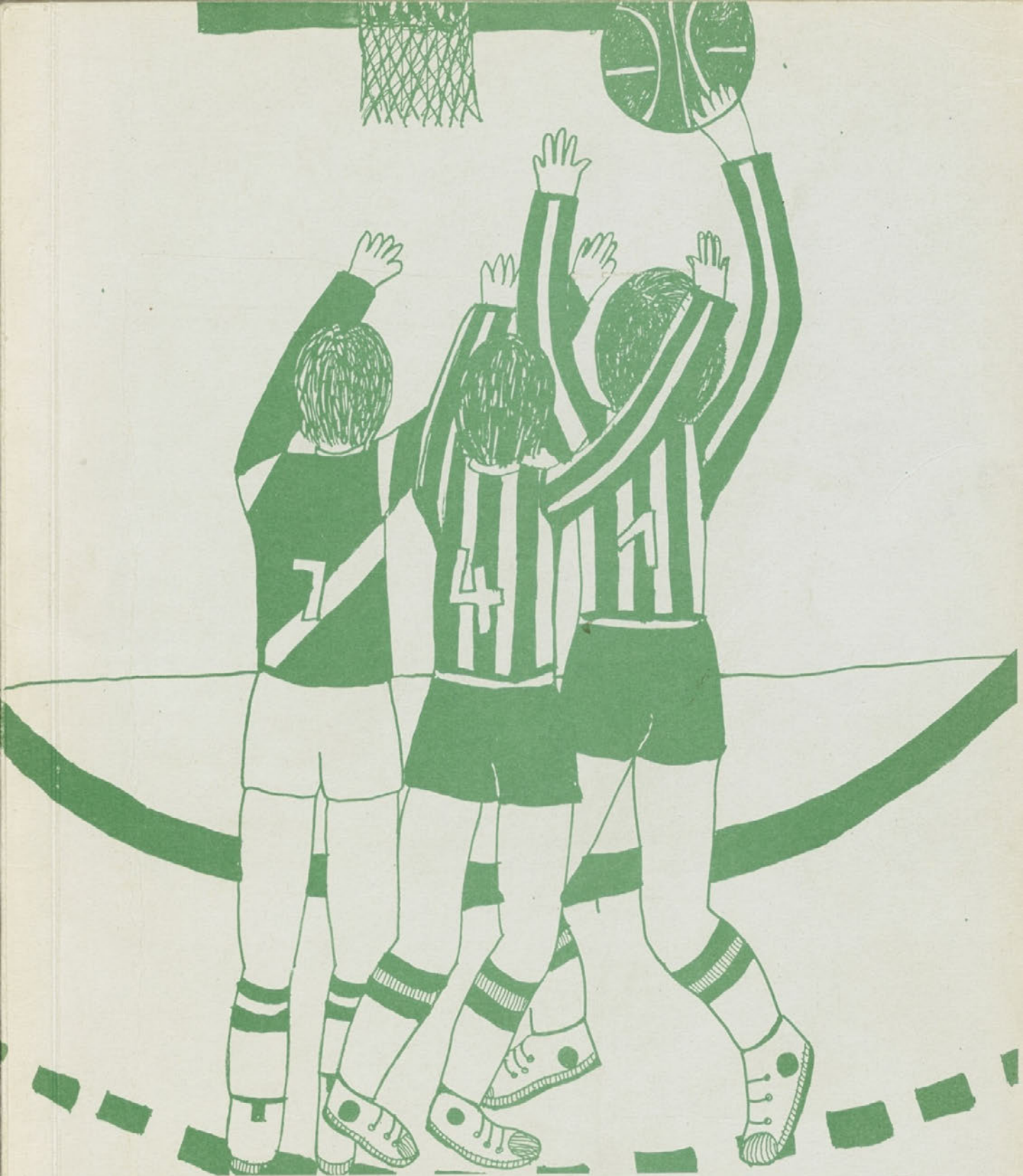

MLADI OB KRKI

glasilo pionirskega odreda in mladinskega ak
tiva gorjanskega bataljona osnovne šole grm
novo mesto

S
R
E
Č
N
O

R E Č E,

A D O S T I,

N I C P R A V N I Č,

I M V E Č U S P E H O V,

A G R A D I N P E T I C

D S R C A Ž E L E

člani literarnega krožka.

NOVOLETNA

Zdaj prihaja novo leto,
zdaj pozabimo skrbi!
Srečno bomo preživel
zopet eno leto dni.

Naj se v nič razblini žalost,
dobro vse se ponovi!
Naj veselja polna mera
spremlja nas vse dolge dni!

Žalostni bo našel srečo,
kdor je srečen, prav tako.
V najdaljši noči v letu
naj prav vsakdo srečen bo!

Kaj bi se s skrbmi morili,
ko pa smeh je le za nas!
Naj domov se spat pobere,
komur kisel je obraz!

Ugasnimo zdaj vse sveče,
saj že polnoč ura je!
V srcih upanje nam sije:
SREČNO! Kliče moje vam srce!

Marija Trunkelj,
8.c

BLIŽA SE NOVO LETO

OTROCI SE VESELIJO DEDKA MRAZA. V ŠOLI BOMO POSTAVILI NOVOLETNO JELKO. DEDEK MRAZ NAS BO OBDAROVAL. ZAPELI MU BOMO PESMICO.

ROSANA PESTNER,
1.C

DRAGI DEDEK MRAZ!

DEDEK MRAZ, KOMAJ ČAKAM, DA ME OBDARUJEŠ. DEDEK MRAZ, PRIDI K MENI. STARI DEDEK, PRINESI MI KNJIGE.

DEJAN JUDEŽ,
1.C

DRAGI DEDEK MRAZ!

DEDEK MRAZ, ŽE DOLGO MISLIM NATE. IMAM NEKAJ ŽELJA. TO SO LEGO KOCKE IN FILM.

BARBARA VILHAR,
1. C

DRAGI DEDEK MRAZ!

DEDEK MRAZ, KOMAJ ČAKAM, DA ME OBIŠČEŠ. PRINESI MI KNJIGO. ČE BOŠ MOGEL, MI PRINESI ŠE DRUGA DARILA.

DARJA BRAČKO,
1.C

УЗНАЙТЕ СВОЕГО

Ваше дело

Ваше дело

Ваше дело

Ваше дело

Ваше дело

Ваше дело

Ваше дело

Ваше дело

Ваше дело

Ваше дело

Ваше дело

Ваше дело

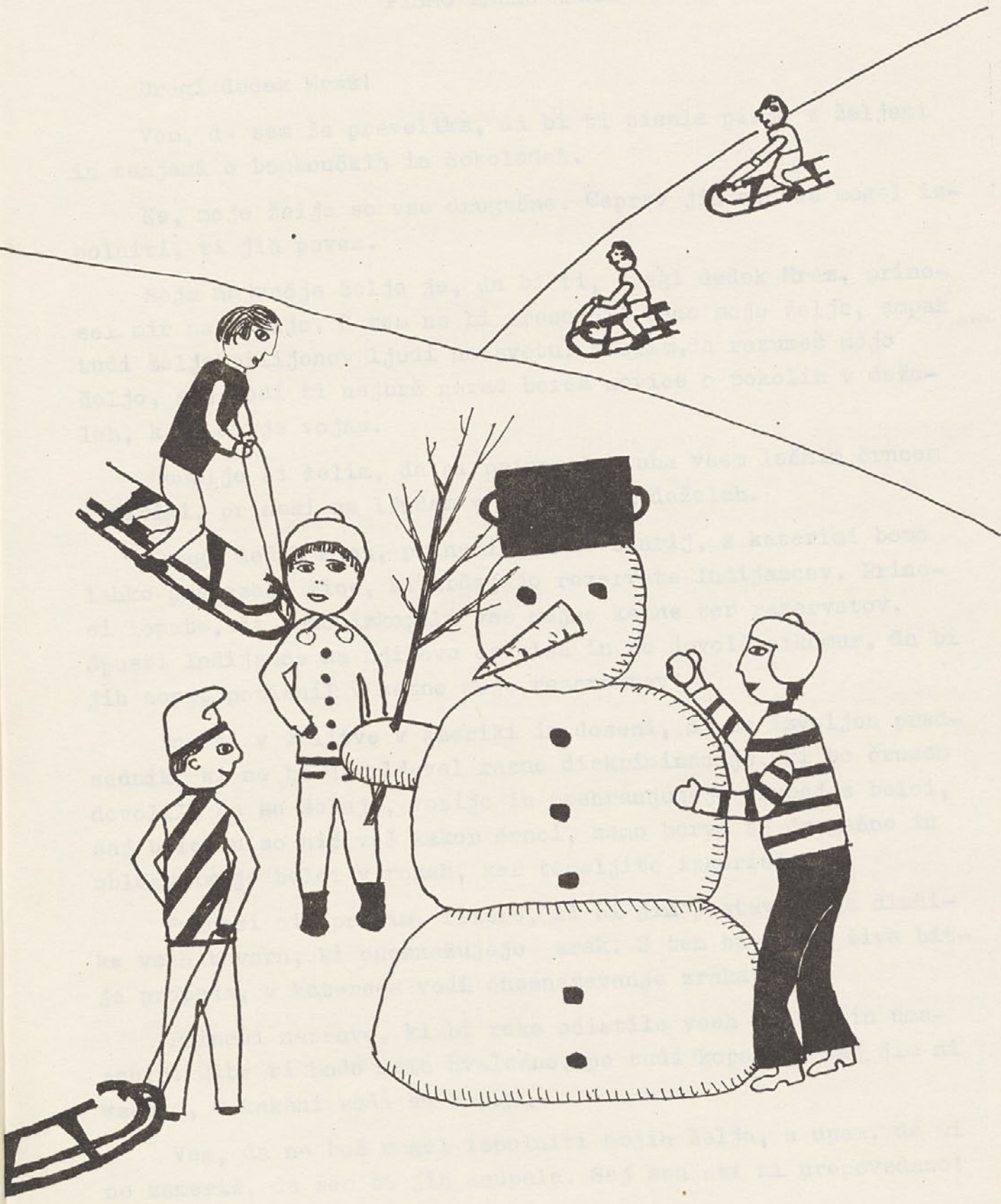
Ваше дело

Ваше дело

Ваше дело

Ваше дело

Ваше дело

PISMO DEDKU MRAZU

Dragi dedek Mraz!

Vem, da sem že prevelika, da bi ti pisala pismo z željami in sanjami o bombončkih in čokoladah.

Ne, moje želje so vse drugačne. Čeprav jih ne boš mogel izpolniti, ti jih povem.

Moja največja želja je, da bi ti, dragi dedek Mraz, prinesel mir na zemljo. S tem ne bi uresničil samo moje želje, ampak tudi želje milijonov ljudi na svetu. Mislim, da razumeš mojo željo, saj tudi ti najbrž nerad bereš novice o pokolih v deželah, kjer divja vojna.

Nadalje si želim, da bi prinesel kruha vsem lačnim črncem v Afriki, prinesi ga ljudem v nerazvitih deželah.

Dragi dedek Mraz, prinesi veliko škarij, s katerimi bomo lahko prerezali žice, ki obdajajo rezervate Indijancev. Prinesi lopate, da bomo izkopali vse mejne kamne ter rezervatov. Spusti Indijance na njihova ozemlja in ne dovoli nikomur, da bi jih zopet potisnil v tesne meje rezervatov!

Posezi v volitve v Ameriki in dosezi, da bo izvoljen predsednik, ki ne bo dovoljeval rasne diskriminacije, ki bo črncem dovolil, da se šolajo, vozijo in prehranjujejo skupaj z belci, saj belci niso nič več kakor črnci, samo barve so drugačne in oblast imajo belci v rokah, kar temeljito izkoriščajo.

Prinesi mi, prosim, filtre, ki bi jih postavili na dimnike vseh tovarn, ki onesnažujejo zrak. S tem bi rešil živa bitja propada, v katerega vodi onesnaževanje zraka.

Prinesi naprave, ki bi reke očistile vseh odplak in umazanij! Ribe ti bodo zelo hvaležne, pa tudi kopalci, saj jim ni vseeno, v kakšni vodi se kopajo.

Vem, da ne boš mogel izpolniti mojih želja, a upam, da mi ne zameriš, da sem ti jih zaupala. Saj sanjati ni prepovedano!

Vesna Pečaver,
8.b

BILO JE OKROG NOVEGA LETA

Bližali so se novoletni prazniki. Pri nas doma imamo navado, da se ob novoletnih praznikih obdarujemo s skromnimi darili, zato sem sklenila, da bom začela zbirati denar za darilca.

Nekega dne, bilo je teden dni pred novim letom, sem iskala v knjižni omari knjigo za domače čtivo. Plezala sem po omari in zagledala na vrhu omare predal. Nikoli prej ga nisem zagledala in zamikalo me je, da bi pogledala, kaj je v njem. Hitro sem stopila na stol in ga odprla. In kaj je bilo v njem? Darila. Poln predal daril. Torej, odkrila sem tajno skrivališče!

"Hura!" sem zaklicala in poklicala sestro. Ogledali sva si vse in prišli do zaključka: ker so darila za naju že pripravljena, jih morava pripraviti tudi midve. Prešteli sva denar, ki sva ga imeli shranjenega in sklenili, da greva v mesto.

Kaj hitro sva se znašli v trgovini in pred dolgo vrsto. Čakali sva pol ure, mogoče več. Vrsti ni bilo ne konca ne kraja. Tedaj pa sem začutila, da me nekdo cuka za rokav. Ozrla sem se in videla sedemletno dekletce Andrejo, ki živi v našem bloku.

"Kaj pa ti tukaj delaš? Ali nisi prišla z mamico?" ji pravim.

"Veš," mi začne pripovedovati, "mamica je v bolnici pa sem sklenila, da ji kupim darilo, da ne bo tako osamljena."

"To je pa lepo od tebe, Andreja!" ji pravi sestra in že sva bili na vrsti. Kupili sva hitro in počakali Andrejo, da je bila tudi ona na vrsti, nato pa smo skupaj odšle iz trgovine.

"Poglejta, saj je začelo snežiti!" vzklikne sestra in doda: "Pa tudi smrekice so postavili! Ali ni lepo?"

"Da, lepo je!" ji pritrdiva z Andrejo.

"Še lepše bi pa bilo," jima pravim, "če bi vsi ljudje tako lepo in v miru praznovali novo leto. Lepo bi bilo, če bi se

vsi ljudje zbudili v novem letu svobodni, da bi vedeli, da jim ne bo več treba bežati v gozdove pred avionskimi napadi. Takrat bi bilo zares lepo!"

"Da, bilo bi lepo. Toda zdaj pohitimo domov, kajti snežiti je začelo močneje in lahko se zgodi, da bomo prišle domov mokre kot miši!" mi pravi Andreja in pohitele smo proti domu.

Marjana Bečaj,
8.b

VSEM TE DNI NI LEPO

Poslušam televizijski dnevnik in ne morem se sprijazniti z besedami televizijskega napovedovalca. Boji namreč še trajajo, izbruhnili so nemiri in reke poplavljaajo polja ter zahtevajo človeška življenja.

Vprašam se: "Ali oni ne bodo praznovali novega leta?" Seveda ga bodo, a vsak na svoj način. Agresorji so se sporazumeli z zaslužnjenimi narodi, da na novo leto ne bodo stopili v strelske järke, ker bi radi praznovali novo leto. Nemirneži so naredili bombni "ognjemet" in se umaknili, da bi bili pripravljeni na vstop v novo leto. Reke pa še vedno naraščajo in tankajšnje ljudstvo živi v neprestanem strahu, saj so kleti njihovih hiš napolnjene z vodo.

Dopoldne sem videl v mestu reveža, ki je s svojimi koščeniimi prsti igral na harmoniko in vprašal sem se: "Ali bo ta praznoval novo leto?" Seveda ga bo, a ne v krogu prijateljev in s kozarcem v roki, temveč le z upanjem v srcu. Spomnil sem se tudi obiska pred nekaj tedni. Pred vrati je stalo objokano dekle, v roki je držala neka potrdila in s hripavim glasom govorila, da je dom nekje iz Bosne in jim je pogorela hiša. Tudi ona ni imela za novo leto praznike, ampak le upanje na boljše dni.

Spomnil sem se tudi na čase med NOB. Nemci so v bunkerjih popivali in praznovali novo leto, partizani pa so "praznovali"

v mrzlem snegu in si dihal v roke, da bi se ogreli.

Ko smo si na novo leto segli v roke in si izmenjali darila, sem pomislil: „Kako sem lahko srečen, da praznujem novo leto v miru in v družinskem krogu!“

Boris Bukovec,
8.b

VEČ JE TISTIH, KI NE PRAZNUJEJO

Že en mesec razmišljam, kaj bom pripravila za novo leto, kje in kako ga bom praznovala - že en mesec sem praznično razpoložena. Tudi moje sošolke in sošolci mislijo na to. Ali vsi mislijo?

Kaj pa črnci v Harlemu v New Yorku? Ali se tudi oni pripravljajo na novo leto? Ali ga bodo sploh praznovali? Mladi se bodo najbrž zbrali v kakšnem lokalu omamljeni od mamil ali alkoholnih pijač. Starejši bodo sedeli na stopnicah in gledali svet okoli sebe, mračne ulice, polne smeti. Kaj pa otroci? Tudi oni se bodo skušali po svoje zabavati in mogoče sploh vedeli ne bodo za ta praznik. Življenje v Harlemu se bo iztekalo tako, kot se je doslej.

Otroci, ki nimajo staršev, bodo lahko imeli vsega na pretek. Tudi zavedali se bodo, da praznujejo prehod iz starega leta v novo. Toda prav gotovo ne bodo najbolj srečni otroci na svetu. Pogrešali bodo nekaj, kar bi jim pomenilo največ, pogrešali bodo nožen mamin poljub in toplo očetovo roko za novo leto. Zato bo njihovo praznovanje mračno.

Marsikdo bo dočakal polnoč v gostilni pri kozarcu vina. Ta se pa sploh zavedal ne bo, da je na svetu. Še na svoje otroke najbrž ne bo pomislil, kako nesrečni so zaradi njega.

Kaj pa tisti, ki so v bolnicah? Tudi oni ne bodo imeli lepih praznikov. Njihova največja želja bo, da čimprej ozdravijo in zaželiyo ostalim srečno in zdravo novo leto.

Zgodi se tudi, da se ravno za praznike skregata mož in žena. Pa čeprav praznujeta še v tako veseli družbi, jima nekaj manjka.

In če sedaj pomislim na našo sosedo - staro ženico, ki je že več let čisto sama na svetu - kako bo ona praznovala? Ali ne bo zanjo to težak trenutek, ko si bo zaželela, da bi ji kdo čestital, da bi ona komu čestitala ...

Več bo tistih, ki ne bodo praznikov dočakali praznično, več bo tistih, ki bodo na praznik lačni, ki si bodo želeli kos kruha, ki bodo nesrečni.

Mnogo več jih bo kot veselih!

Vivina Gazvoda,
8.b

PRAZNIKI NISO ZA VSE PRAZNIKI ...

Novo leto se bliža. Kako veseli občutki nas spreletijo, ko pomislimo nanje. V misli si pričaramo bogato okrašene jelke, nove obleke, lepo zavita darila. Tako mislimo mi, ki ne poznamo nesreče. Vajeni smo, da je novo leto srečno.

Toda ni povsod tako. Naše želje se zelo razlikujejo od želja nesrečnih otrok Vietnama. Oni si želijo, da bi v novem letu dokončali z gradnjo šole in hiše, da bi se vrnila oče in mati iz taborišča. Mi pa si želimo novih oblek in čevljev, smuči in sladkarij.

Toda novo leto ni žalostno le za lačne otroke Vietnama in Kambožje. Novo leto je žalostno tudi za Indijance v rezervatih, ki si žele, da bi se lahko vrnili na svoja prejšnja ozemlja.

Novo leto je žalostno tudi za otroke v raznih sirotišnicah. Kako hučo jim je, ker se zavedajo, da so v tistih trenutkih sami, drugi otroci pa srečni sedijo v krogih svojih družin. Srečni so, oni pa niso srečni. Želijo si toplega objema in poljuba o polnoči, tudi oni si želijo daril. A dobro vedo,

da tega ne bodo dobili, saj nimajo nikogar, ki bi jim kupoval darila. Ne vedo ne za mamo ne za očeta. Ne vedo, kje so njihovi bratje in sestre. Taki otroci ne morejo biti srečni.

Ko mi vsi srečni odvijamo darila, nekateri žalostno strmijo v prazno.

„Kdo so ti, ki se ne vesele z nami?“ boste vprašali.

To so starčki v raznih domovih za osamele in bolne. To so ljudje, ki sami živijo v kočah, mogoče za vedno priklenjeni na posteljo. Nihče jim ne zaželi sreče in zdravja v novem letu. Pa tudi če bi jim ga zaželel, ne bi mogli biti srečni. Ob misli, kako so pozabljeni, se jim sreča sprevrže v žalost.

Sreče ne uživajo tudi bolniki v bolnišnicah. Lahko so trenutno srečni, a ko se spomnijo na svojo bolezen, jim na ustih zamre smehljaj. Ne, belina okrog njih jih ne more navdajati s srečo. Mogoče se bo nekdo od njih jutri boril za življenje, drugemu bodo odrezali nogo. Ne, tak človek ne more biti srečen, zanj novo leto ne prinaša veselja.

Včasih usoda hoče, da za novo leto umre kdo od bližnjih. Veseljačenje se spremeni v žalovanje. Slečeš igrivo novoletno obleko in oblečeš črnino. Tudi meni se je to že zgodilo. Na novoletno noč mi je umrl dedek. Hudo ti je, ko gledaš same vesele in srečne ljudi, nad cesto visi napis: Srečno novo leto, ti pa hodiš za sprevedom. Krivično se ti zdi, da se ti ne moreš veseliti.

Novo leto je čas, ko izpovemo svoje želje. Moja največja želja je, da bi v letu, ki prihaja, bili vsi ljudje srečni, da ne bi bilo več vojn, lakote in pomanjkanja. Želim si, da bi v tem letu ozdraveli vsi bolniki v bolnišnicah, da bi bili srečni vsi starčki v domovih za stare in v osamelih kočicah.

Želim, da v tem letu ne bi umrl noben človek, da ne bi bilo nobene prometne nesreče.

MRAK PRINAŠA PRAVLJICE

Lansko novo leto sem pričakal sam, kajti starši in brat so odšli k prijateljem. Čeprav si tega nisem preveč gnal k srcu, pa sem se ob misli na ljudi, ki se veselijo in zabavajo v družbi, počutil malce osamljenega.

Noč je že ovila Novo mesto in ga pogoltnila v svoja čude-sa. Čeprav so luči v drugih hišah svetile, sem jaz pogasil vse luči v stanovanju in se utrujen zleknil na posteljo. Prepustil sem se omamljivemu sanjarjenju.

Kmalu se mi je zdelo, da ne nekaj neznanega prekriva s prosojno kopreno, ki je v meni vzbudila občutje lahkotnosti in sproščenosti. Moje misli so svobodno in neodvisno begale sem ter tja, čudno igrive. Polastil se me je tesnoben občutek, da se me poloteva vrtoglavica in me v močnem vrtincu vsrkava vase. Napol v spancu sem se zaman trudil, da bi zbral svoje misli in jih osredotočil na neko določeno temo. Dojemati sem začel, da poskušam nekaj nemogočega, vendar se zaradi tega nisem jezil, marveč sem se celo veselil skrivnostnih lepote in opojnosti domišljije. Nenadoma sem se zdramil, a se še vedno zaspan poskušal rešiti iz vrtinca, ki me je malo prej zajel. Neprestano se je povečevala njegova rotacijska hitrost in v meni predramila fantastično misel, da se nahajam v letečem krožniku. In ta misel me je v trenutku očarala, prevzela in zazibala v lahkoten spanec. Občutil sem neomajno željo po raziskovanju in kmalu se mi je zdelo, da letim skozi čas.

To potovanje pa je bilo drugačno, kakor si ga predstavljajo mnogi ljudje. Medčasovna in časovna obdobja so bila sestavljena iz milijonov mehurčkov. Precej bi se moral v tistem trenutku sanjarjenja potruditi, da bi našel dva, ki bi si bila vsaj malo podobna. Poleg tega, da so se razlikovali po velikosti, so bili vsi mojstrsko obarvani in takrat sem bil prepričan, da ni živega bitja, ki bi ustvarilo kaj lepšega in popolnejšega. To čudovito sinhronizirano barvno simfonijo bi lahko primerjali le s skrivnostno raznobarvnim jesenskim list-

jem. Čeprav se mi je zdelo to potovanje zelo kratko, pa sem slutil, da se nahajam daleč od osončja, ki nam je vsaj delno znano in v katerem živimo. Tako tudi nisem vedel, od kod prihajata svetloba in toplota, ki mehko prebadata mehurčke in jih objemata v celoto, ki se kaže v abstraktnih oblikah in tisočeri barvnih odtenkih.

Toda nenadoma je počilo, svetloba je bliskovito hitro in hkrati grozljivo siknila naokoli. Zdrznil sem se in ustrašil, obenem pa zbudil. Šele tedaj sem si lahko razložil strahovit pok. Pri sosedih so prehod starega v novo leto pričakali z raketami, ki so jih pošiljali pod zvezdnato nebo.

In tako so me, čeprav nehote, prebudili iz mojega sanjarjenja, še preden sem lahko razvozljal nekaj ugank, ki sem si jih takrat zastavil.

Sandi Keržan,
8.a

HITRO!

Hitro na sanke,
na te neugnanke,
hitro čez dol in breg,
da nam je ne pobriše sneg!

Hitro,
dokler ne stojijo tu hiše,
dokler na njih ne piše:
Tukaj je prepovedano imeti konjiče!

Hitro na sanke,
dokler ne stojijo tu hiše,
dokler nam je sneg v goro ne pobriše!

Marjanca Božič,
6.d

LEPA NAŠA DOMOVINA

Domovina je beseda. Beseda, ki nam zveni v ušesu vsak dan, ki jo srečavamo povsod, na vsakem koraku.

Vsakdanja je in domača. Ni samo preprost pojem, v katerem vidimo zemljo, državo, hiše. Domovina je mnogo več. Topel dom in kos kruha v njem. Topel kotiček v deželi, nad katero sije svobodna luč človeštva. Mnogo plamenov je bilo treba, mnogo žarnic, da je ta luč zagorela. Ko pa je zasvetila, je prižgala srečo; topel dom ljudem in kruha v izobilju.

Domovina je sreča, toda kaj je sreča? Sreča je kup igrač, velik sladoled, sreča sta oče in mati, sreča je mamin objem, ko se vrne z dela, mamin poljub za lahko noč. Kaj še je domovina? Naše gore, gozdovi, reke, morja ... To je naše bogastvo, bogastvo domovine, ki nam ga je dala. Domovina je nekaj, kar se ne da izmeriti z metrom, izplačati z denarjem. To je nekaj neizmerno lepega. Samo z ljubeznijo se jo da ocenjevati. Čim bolj se imajo ljudje radi in vlada med njimi sloga, bratstvo in edinstvo, tem lepša, svetlejša je njihova domovina.

Domovina je taka kot naša mati. Ko smo doma, v svoji domovini, smo srečni in veseli, ko pa odidemo v tujino, se nam toži po njej in komaj čakamo, da se zopet vrnemo domov, k svoji materi.

Mojca Nared,

6.d

ŽALOSTNA ZGODBA O MLADEM PARTIZANU

Zadnjič mi je nek borec povedal žalostno zgodbo o stricu Ivanu, ki se mi zdi vedno žalostem. Takole je pripovedoval:

„Bilo je 1942. leto, ko je mladi Ivan prišel k partizanom. Med borce ga je gnalo maščevanje. Fašisti so mu ubili

sestro in očeta. Mama mu je bila umrla že pred okupacijo. Ostal je sam, le še dekle Dana, ki jo je imel Ivan rad, mu je ostalo. Takrat je bila partizanska bolničarka in Ivan se je odpravil za njo.

Ko jo je našel v neki brigadi in videl, kako spretno rešuje življenja drugim, je bil zelo ponosen nanjo. Sedaj, ko sta bila skupaj, mu je žarek svetlobe razjasnil srce. V bojih sta bila vedno skupaj, pa tudi v mirnem času; sanjarila sta o svobodi. Toda kmalu je prišel tisti usodni dan, ki je na Ivanovem obrazu za vedno zarisal sledove žalosti in bolečine.

Nepričakovano se je njihova brigada znašla v nemškem obroču. Bilo je zelo malo upanja za rešitev. Spopad se je začel zelo zgodaj zjutraj. Meglena koprena je bila gosta, da bi jo lahko rezal, zato partizani niso takoj opazili Nemcev, ki so jim pripravili presenečenje. Že v prvem svinčenem dežju iz nemškega orožja je bilo čutiti švabsko premoč. Ivan in Dana sta se ločila, kajti dekle je moralo k ranjencem, on pa na položaj. Kakor lahkonoža srna je Dana skakala od ranjenca do ranjenca, jih obvezovala in vlekla na varno. V gosti megli, svinčenem dežju in splošni zmedbi jo je Ivan izgubil iz vida.

Kakor bi bil slutil, da se bo nekaj zgodilo, je hotel pogledati, kje je. Toda komandant je veleval:

„Nihče ne sme zapustiti položaja!“

Ura se je bližala že poldnevu, bitke pa še ni bilo konec. O megli že zdavnaj ni bilo ne duha ne sluha več, a tudi o Dani ne. Ivana se je loteval čedalje večji strah, da je ne bo več videl. Končno so ob kakih petih popoldne Nemci popustili. Hrabrih partizanov niso mogli premagati. Odpeljali so se z odurnimi sivozelenimi avtomobili, ki so bili poslikani s prav tako odurnimi kljukastimi križi.

Ivan je brž pohitel, da bi poiskal Dano, ostali borci pa so slavili zmago. Hodil je med ranjenci in z očmi iskal deklee. Spotaknil se je ob nekaj na travi in skoraj bi padel. Pogledal je; z grozo v očeh se je zastrmel v predmet poleg

svojih nog. Ležala je v mlaki krvi. Ona, njegova Dana. Prebledel je in v grozi zavpil. Dana je ležala z odprtimi očmi, grozno bledega obraza, spačenega od bolečine.

Ivan se je zgrudil k njeni glavi in začel jokati. Borci so ga tolažili, toda njihova tolažba ni bila preveč prepričljiva, kajti tudi oni so žalovali za Dano in vsemi tovariši, ki so bili padli.

Od tistega nesrečnega dne, ko je Ivan izgubil zadnjo ljubljeno osebo, je njegovo srce zavito v trdo temo. Strašno je zasovražil fašiste in sklenil je, da se bo maščeval, kjer bo mogoče. Prav to mu je tudi pomagalo, da je premagoval vse težave in dočakal svobodo.

A srečen ne bo nikoli," je z žalostnim glasom pristavil borec.

Gal. Marjetka,
7.c

TUDI MOJ OČE JE TRPEL ZA SVOBODO NAŠE DOMOVINE

Bila je zima. Na cesti se je ustavil človek in se predstavil kot očetov znanec. Začudeno sem ga pogledala. Rekel je, da sta bila z očetom skupaj v partizanih in začel mi je o vsem pripovedovati. Ko je končal, sem mu obljubila, da bom očeta pozdravila v njegovem imenu in mu vse povedala.

Po zasneženem hribu sem komaj prišla domov. Oče je prebiral časopis, ko sem mu povedala, da sem se pogovarjala z njegovim znancem. Začel me je spraševati, kakšen je bil: velik, majhen, suh, okrogel? Opisala sem mu ga in spomnil se ga je.

Začel je pripovedovati, od kdaj se poznata:

"Vojna je že trajala, ko sva prišla v partizane. Preje nisva smela. Bila sva premlada. Tolkli smo se dan za dnem. Njega so kmalu premestili v štab XVII. divizije in tako sva

se za nekaj časa ločila. Našla sva se zopet v zelo žalostni situaciji - na transportu za Nemčijo, kot ujetnika. Solze so nama zalile oči, ne od sreče, temveč od žalosti, ko naju je železna kača peljala kdo ve kam daleč od domovine, v negotovost, medtem ko je domovina še ječala pod fašističnim škornjem.

V taborišču sva srečala še več sotrpinov iz različnih krajev Jugoslavije in Evrope. Z vsemi sva hrepeneče pričakovala dan svobode, ki se je že kazal na obzorju. Z žarečimi pogledi smo opazovali zavezniške avione, ki so nosili fašistom pogubo, a nam svobodo.

Nepopisno je bilo srečanje z rdečearmejci, ko so nas osvobodili. Omogočili so nam potovanje v svobodno domovino, "je dejal in v očeh so se mu svetile solze.

Mateja Južnič,
7.d

DEDEK JE VČASIH TAKO RESEN

Dežuje ... Topla peč mi je prepodila slabo voljo in mračne misli. Kot razposajeno dekletce čebļjam in se obešam staremu očetu okoli vratu. Le-ta je, kljub moji dobri volji, zelo resen. Začela sem ga opazovati. Trpke poteze in globoke gube pričajo, koliko je dedek pretrpel. To niso gube smeha, ampak trdega dela. Že kot sedemnajstleten fantič se je moral spoprijeti z grenko, trpko resnico - vojno. Spominjam se, kako mi je pred kratkim pripovedoval ...

"Bilo je na zimo. Sneg je naletaval v velikih kosmih. Nisem in nisem mogel zaspati. Misel, da so v sosednjem ^{skednju} partizani, mi ni in ni dala miru. Le kako se moremo greti v postelji, ko oni tam zmrzujejo?! Občutek krivde se mi je globoko zagrizel v srce. Tako sem si želel biti partizan! In to sem že nekajkrat omenil mami. Ona pa je dejala: "Ti, ki ti komaj puh raste pod nosom?! Ti!" Obenem pa se ji je na licih poka-

zal strah. V partizanih je bil moj oče. Ni si želela, da grem še jaz. Vedela pa je, da bo ta trenutek kmalu prišel.

Dolgo sem premišljeval tisto noč. In ob dveh zjutraj sem se odločil. Stopil sem k mamini postelji. Ni spala. Kot da bi čutila nekaj hudega, groznega. Ko me je zagledala, je prebledela. Vedela je, čutila je. Sklenila je roke in si brez besed otrla solzo. Njen pogled je izžareval bolečino in ponos hkrati.

Še tisto jutro me je zmanjkalo. Odšel sem, čeprav sem vedel, da mi ne bo lahko. Vedel sem le eno: Osvoboditi je treba domovino izpod fašistov. Dokler mi je v srcu bila ta želja in sla po maščevanju, me ni mogel nihče ustaviti.

Trpel sem tri leta, trikrat ranjen sem dočakal dan svobode. Ko sem se vrnil, je mati tiho stala na pragu.

„Kako si zrasel! O, ti moj fant!“ Samo to je rekla. Vrgel sem se ji na prsi. Nisva skrivala solz.

Naenkrat me zdrami dedkov glas. Pogrešal je moje čebljanje in kar čudno se mu je zdelo, da sem tako tiho. Vprašal me je, kaj mi je.

Nemo sem ga pogledala in mu skočila okoli vratu. Njemu in mnogim se moramo zahvaliti, da lahko danes živimo svobodno, ne da bi se bali, kdaj bodo na nebu zadržala letala ali počili streli. Kadar se dedek spomni na tista strašna leta, je tako resen. Vojna mora biti res nekaj strašnega.

Suzana Gutman,
8.b

KAJ JE SREČA?

Kaj, kaj, kaj
je sreča?

Morda je to ptica na nebu,
ptica na svobodnem nebu?
Morda je to roža na trati,
roža na zeleni trati?

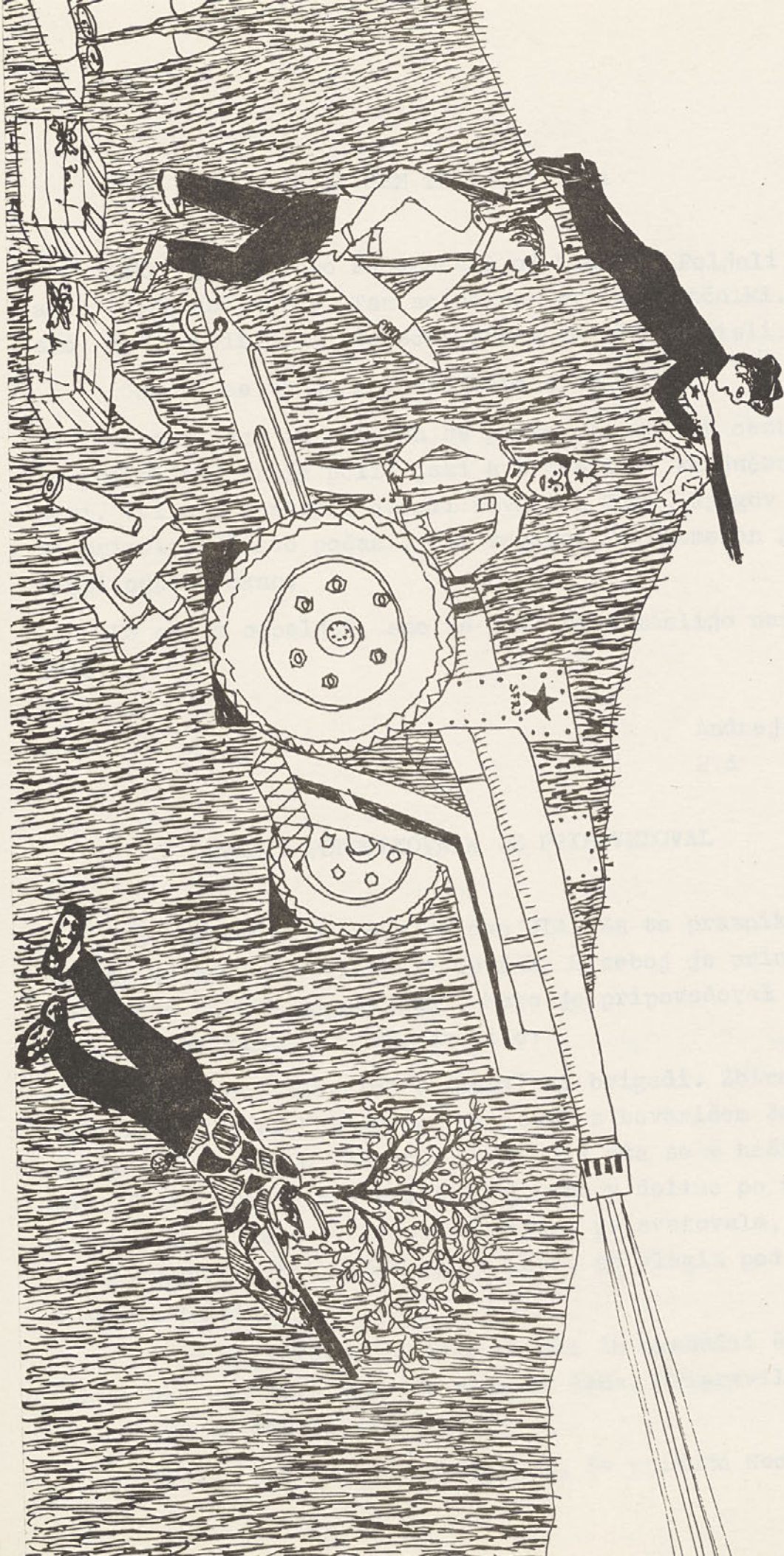
Morda je to milijon med milijoni,
milijon trav,
milijon cvetov,
milijon rodov,
milijon dreves
milijon poti,
milijon ljudi,
src, ki se ljubijo,
milijon vrtnic,
ki te zbodejo,
milijon kapelj rdeče krvi,
ki ...

Kaj, kaj je vendar sreča?

Je sreča v maminih očeh,
v vetru svobode,
klicu zvestobe?
V soncu, v zvezdah?
Kje, kaj je sreča?

Sreča je povsod,
kjer je mir, ljubezen, plod
zvestobe in bojev za srečo.

Marjanca Božič,
6.d

VIDELA SEM TOVARIŠA TITA

Neko nedeljo smo se vračali od babice. Poljali smo se po avto cesti do Otočca. Tam so nas ustavili miličniki. Mislili smo, da je prišlo do nesreče. Potem se očka domisli:

„Gotovo se vrača tovariš Tito z Brda.“

Stopili smo iz avta in se postavili ob rob ceste. Najprej so pripeljali trije policijski avtomobili z vključenimi sire-nami. Vsi smo nestrpno čakali tovariša Tita. Njegov avtomobil je pripeljal čisto počasi. Ves zagorel in nasmejan je mahal skozi odprto okno.

Ko se je odpeljal, smo se tudi mi z mislijo nanj odpravili domov.

Andreja Škedelj,
2.d

TOVARIŠ PODPOLKOVNIK JE PRIPOVEDOVAL

22. decembra praznujemo dan JLA. Za ta praznik nas je obiskal tovariš podpolkovnik Tovšak. S seboj je prinesel vojaško opremo in nam jo razkazal. Nato je pripovedoval doživljaje iz partizanskih let. Tako je bilo:

Bil je obveščevalec v Tomšičevi brigadi. Zbiral je podatke o sovražniku. Nekega dne je moral s tovarišem Jankom v Mozirje po podatke o fašistih. Ustavila sta se v hiši, kjer je bila javka. Dekle sta prosila, če gre v dolino po podatke o sovražniku. Dekle je pristala, njima pa svetovala, da naj se ta čas odpočijeta. Odšla sta v gozd, se vlegla pod drevo in sladko zaspala.

Ob dvanajstih se je Ivko zbudil in prebudil še Janka. Odšla sta v hišo. Dekle je bila že doma. Pripravila jima je palačinke in solato ter dejala:

„Jejta, jaz pa grem oprezovat, če pridejo Nemci!“

Toda komaj sta začela jesti, je že pritekla vsa zasopla in zavpila:

„Nemci gredo!“

Partizana sta skočila na prag. Toda joj, Ivko je v naglici pozabil puško. Ves nesrečen je stekel po njo v kuhinjo. Mimogrede pa je z mize pograbil še eno palačinko in jo zbasal v žep. Stekla sta v gozd, Nemci pa so za njima vpili:

„Banditen, Hände hoch!“

Srečno sta prispela v brigado in predala komandantu važno sporočilo. Tovariši so bili veseli, ker sta se vrnila zdrava in nepoškodovana.

Lidija Gabrijelčič,
3.c

VIETNAM

Gledam fotografijo v časopisu. Majhen otrok! Dva! Trije! Toda kakšni! Suhi, koščena telesca, velike, prestrašene oči. Vame gledajo! Žalostno, proseče. Morda me prosijo kruha. Morda pa se bojijo. Da! Črna roka jim je vzela mater, črni ptič na nebu je spustil nad očeta smrt, lakota je hotela brate, sestre.

Tedaj se mi zazdi, da nekaj joka. Čuj, otrok! Kako žalostno, proseče joče. Kliče mamó. Toda mame ni! Ni nežne materinske roke, ki bi mu dala velik kos kruha. Ni materinega nasmeha. Ugasnil je. Lakota ga je odnesla. Odpeljala je mater, mamico, njegovo edino, najdražjo. Tudi njega hoče. Lakota! Da! Odšel bo z njo, k mamici. Potem bosta skupaj, laže jim bo! Jedla bosta kruh in se veselila. Prišel bo očka. In sestrice. Oh, kako bo lepo! Toda kje je to? Na Luni? Na Zemlji ni! Kje, kje ... Trudno, počasi zapira očke. Glavica mu je omahnila na koščeni ročici. Lakota ga hoče imeti. Zdaj ga ima ...

Da, tako umirajo otroci, lačni. Tako bo umrl tudi ta! Še stotine jih bo! Kaj piše pod fotografijo? Vietnam! Da,

Vietnam, lakota, sirote, otroci ... Lačni so. Toda zakaj, zakaj? Lahko bi jim bilo lepo kot je nam, pa nekdo tega ni hotel. Vietnamski otroci so lačni, brez doma in staršev. Čakajo, kdaj bo prišla ponje lakota! Mi pa se kopamo v izobilju. Mečemo stran kruh, pri tem pa se ne spomnimo tistih sirot, ki bi tako radi pojedle ta kruh, ki ga mi zavržemo. Pa ga nimajo! Usoda je tako hotela! Tako kruta je! Zakaj? Ubogi otroci! Ko bi se vsak, preden vrže stran kruh, spomnil nanje, bi gotovo še enkrat premislil in ga pojedel ali pa bi ga dal lačnemu psičku. Drugače bi bilo!

Vendar pa, ker smo v izobilju in sreči, ne mislimo na naše vrstnike. Kaj to! Raje grem na nogometno tekmo! In zakaj? Če živiš v izobilju, če imaš vsega dovolj, potem ne veš, kaj je lakota in beda. Ne veš, kaj je, če izgubiš starše in dom. Tega ne moreš razumeti. Pa vendar bi bilo tako lepo, ko bi bili vsi otroci na svetu SITI!

Mojca Nared,
6.d

ZAMISLILA SEM SE

Hodim po cesti in dohitim gručo razposajencev, ki smeje brca po pločniku kamenje. Ne, ~~z~~motila sem se, to ni bilo kamenje, marveč - kruh. Človeka kar stisne pri srcu, ko pomisli: „Ne, tako daleč od tega dogodka pa na tisoče ljudi umira od lakote!“

Pri nas pa kruh, o katerem lahko mnogi le sanjajo, vidimo ležati po ulicah in smetiščih. To pa zato, ker imamo vsega v izobilju.

Pri tem se spomnim Kosovelove pesmi, ki govori o lačnih otrocih, ki ležijo na senu in sanjajo o enem samem, samcatem krompirčku. Morda so te sanje za nas, ki imamo vsega dovolj, malce smešne. A pri tem se spomnim besed, ki nam jih je povedala tovarišica in jih ne bom nikoli pozabila: „Samo ena voj-

na lahko pride, pa boste tudi vi sanjali o krompirju!"

Ne, ne smem pomisliti, kako bi bilo, ko bi nas, razvajene, to zadelo. Na to vprašanje ne znam odgovoriti. Zato pa bi se povrnila k vprašanjem, ki se nam postavljajo, če premišljujemo o lakoti, ki vlada še marsikje na svetu:

Zakaj je pravzaprav na enem koncu sveta pomanjkanje, na drugem pa taka prenasičenost?

Zakaj se toliko denarja porabi za orožje, ko bi lahko s tem denarjem vsaj delno odpravili lakoto s sveta?

Zakaj ponekod mečejo sadje in druga živila v morje samo zato, da cene živilom ne padejo?

Zakaj, zakaj?

In na koncu naj se še vprašam: Kako dolgo bomo še brali v časopisih članke s takole vsebino:

"Marsikje po svetu ljudje dan na dan čakajo, da bi dobili hrano, ki potem velikokrat pride tudi prepozno. Ti ljudje se venomer bojujejo in to je ... boj proti lakoti."

Brigita Papež,

8.a

BABICA JE PRELESIČILA ITALIJANE

Nekega dne so v vas prišli Italijani. Odpeljali so nekaj vaščanov in med njimi tudi strica Lojzeta. Kasneje se je javil iz taborišča na Rabu. Tožil je, da ga pretepajo in da nima kaj jesti.

Prababici se je stisnilo srce. Premišljevala je, kako bi mu pomagala. Šla je na podsteešje in prinesla košaro suhih hrušk. Najdebelejše je prerezala, izdolbla peške in namesto njih vstavila lire. Upala je, da jih bo našel.

Italijani se za suhe hruške niso menili. Stric se jih je zelo razveselil. Ko pa je v njih odkril še lire, se je nasmehnil in dejal: „Le kdo bi si mislil, da je moja mama tako prebrisana!“

Leon Meglič,
3.d

MOJA TETA JE BILA PARTIZANKA

Bila je bolničarka v 1. bataljonu brigade Toneta Tomšiča. Je udeleženka pohoda XIV. divizije na Štajerskem. Pohod je bil za njo zelo težak, saj še ni imela šestnajst let.

Ob prihodu na Štajersko, februarja leta 1944, se je divizija dvaindvajset dni bojevala z Nemci noč in dan. Prihajala je iz zasede v zasedo. V teh bojih je izgubila divizija več kot polovico borcev. Nemci so ujeli veliko ranjenih in ozebljih partizanov. Med njimi je bil tudi moj stric Sveto Marolt - Špik. Ozdravili so ga in pozneje ustrelili kot talca. Njegov prijatelj Karel Destovnik - Kajuh pa je v težkih bojih padel.

Moja teta je zadnji dan te ofenzive zaostala v koloni in sede zaspala v snegu. Na srečo je prišel mimo koroški kurir „Noč“. Zasnežen kup ob poti mu je bil sumljiv. Odstranil je

sneg in jo zbudil. Bila je že na pol zmrznjena. Poskrbel je za njeno rešitev in tako je ona še vedno med nami.

Nadja Pejanovič,
4.a

NAŠA ARMIJA - ARMIJA MIRU

Nekdo je pripovedoval:

„Bili smo mladi, stari kakih osemnajst let. Veter je zavaljal, snežilo je, rok in nog nismo več čutili, stražili pa smo, saj smo vedeli, da stražimo domovino. Dovolj so nam bila ušesa in bistre oči. Ostalih delov telesa čeprav nismo čutili. Na straži smo bili vedno trije. Nikdar nismo radi zapuščali tople kolibe, vračali se pa tudi nismo radi, saj smo prestajali hude bolečine, ko so se nam počasi odtajali udi. Vendar nismo nikoli odnehali. Stražili smo tako ves čas, dokler nam tega ni bilo več treba - Jugoslavija je bila končno svobodna.“

Pripovedoval je in pripovedoval in še bi pripovedoval, če ga ne bi prekinil droben Majin glas:

„Povej mi, dedek, ali ste bili taki, kot so danes vojaki?“

„Na koncu vojne že, v začetku pa smo bili slabo oblečeni, brez orožja, neorganizirani, skratka - v začetku je bilo težko,“ je z vzdihom dejal dedek.

„Glej, dedek, kako dolga vrsta vojakov!“ je zaklicala triletna Maja.

Dedkov obraz se je razjasnil, njegove oči so dobile svetel lesk in ustnice so izražale srečen nasmeh. Videl je te mlade fante, kako so pogumno korakali skozi mesto, mimo hiš, zavedajoč se, da je to naše, njihovo, da tega za nobeno ceno ne bomo dali in da nam tega nihče ne bo mogel vzeti, saj bodo vse to branili oni, ki jim zaupamo, na katere se zanašamo. Dedku se zde njihove glave ponosno dvignjene, njihove postave nepremagljivo vzravnane. Vidi jih v vojni vihri, kako se prebijajo

naprej, naprej. Nič jih ne ustavi. Padajo, teče kri, toda oni se ne boje.

„Dedek, zakaj se smejiš?“ je vprašala Maja.

„Zato, draga Maja, ker vem, da je naša armija nepremagljiva, ker vidim te postave in odločne korake, vidim srca, ki gore za domovino. Vidim, da so ti fantje, ki jih vidiš, vredni domovine.“

Maja ni razumela, kaj je dedek povedal, le vedela je, da je ob pogledu nanje srečen. Strmela sta za dolgo kolono, dolgo je dedek premišljeval o armiji, o domovini in o Maji, ki ne bi bila srečna Maja, če ne bi imela domovine in domovina ne prava in svobodna domovina, če je ne bi čuvala naša armija - armija miru.

Romana Žveglič,
8.b

MOJA VRSTNICA JE, PA VENDAR ...

Sedim pred televizorjem in napeto spremljam dogajanje slovenskega partizanskega filma. Kar nehote sem se spomnila na strahote vojne. Vstala sem in odšla v kuhinjo. Začela sem prelistavati Dnevnik Anne Frank. Odprl se mi je ravno na tisti strani, kjer je pisalo: „... Ni ga na svetu večjega sovraštva, kot je sovraštvo med Židi in Nemci ...“ Tisti trenutek, ko sem to prebrala, sem že splavala v morje razmišljanja.

Knjiga je grozljiv dokument grozot druge svetovne vojne. Pripoveduje pretresljivo zgodbo osmih beguncev - Židov, ki so se dve leti skrivali v skrivališču pred Nemci. Avtorica je takrat štirinajstletna Anna.

Če pomislim, da je moja vrstnica, jo zelo občudujem. Sama si pač nikoli ni mogla misliti da bo s svojim dnevnikom zaslovela. A to je renica: postala je legendarna osebnost. Njen dnevnik je obkrožil svet in obtožil strahote vojne tako živo, da

te mora pretresti.

Da otrok, ki živi v težkih razmerah, hitreje dozori, je res. Od tod izvira tudi Annina ponekod že kar pretresljiva zrelost. V dveh letih skrivanja je iz otroka postala ženska. Zavidam ji to. Zavidam ji, kako zna vse težave premagovati z nasmehom na ustnicah. Vedno vesela, vedra, včasih morda malo preveč „živa“, da se je odraslim zdela že domišljjava in nesramna, pa vendar skriva v sebi najnežnejšo dušo, rani jo že vsaka ostrejša beseda. A to drugo osebnost Anna skriva nekje globoko v sebi, hrani jo v raznih skritih globinah srca. Na dan privre le ob večerih, ko sama leži v postelji in razmišlja.

Anna je imela izreden talent za pisanje in izredno voljo do življenja. V tem bi ji bila rada podobna. Nikomur se ni dala, vsakega se je znala obraniti in to ne z divjanjem, marveč na miren način. Tak človek veliko lažje pride skozi življenje. Tu pa se čuti, kako sva si različni. Če me kdo razjezi, mi vsa kri plane v glavo in komaj se zadržim, da ne začnem divjati.

Anna je čutila potrebo po pravi materinski ljubezni. Z mamo sta si bili tuji, očeta je imela rajši. Tudi jaz si včasih mislim, kako me imajo vsi za copato pri hiši, kako sem zapuščen, nesrečen. Zanesljivo zdravilo za to so solze, zvečer v postelji. Ko mi topel potoček vre čez lica, se kepa v grlu počasi odtaja.

Po drugi strani pa se z Anno sploh ne morem primerjati. Ona je živela v vojnem času, se skrivala, ker je bila Židinja. Jaz živim svobodno, ničesar mi ne manjka. Njej pa je manjkalo svežega zraka, modrega neba, sonca, ptic, svobode... To je tako potrebno duši mladega, zorečega dekleta! Tega si često tudi jaz zaželim malo več.

Moja vrstnica je, pa vendar sva si tako različni. Moj značaj se v dobršni meri razlikuje od njenega, naprč tudi zato, ker živiva v različnem času. Njo je vojna prekalila, upanje jo je hrabrilo, mlada ljubezen, ki se je prebudila v njej, ji je dajala moči in volje. Priznam, da sem včasih kar mlahava in nimam takega mladostnega zagona, kot bi ga morala imeti in kot ga

je imela ona. Vseeno pa sva si tudi podobni: tudi jaz bi kdaj rada postala pisateljica, tudi jaz obsojam vojno. Kdo pa je ne obsoja? Srečna sem, da imam rada starše in da imajo oni radi mene, česar pa ona ni uživala v celoti. Ko berem knjigo, se tresem za Anno, da bi se rešila. A upanje v mojem srcu je bilo zaman. Tudi njo je pogoltnilo taborišče. Mlada, polna življenja, pa je morala umreti. In vendar je vse na njej vpilo: ŽIVETI!

Marsikaj bi bilo lahko drugače. Mimo okna je zletela jata ptic in se zgubila v dalji. "Odhajajo," sem pomislila. Tudi ona je odšla. Zaprla sem knjigo. Da, marsikaj bi bilo lahko drugače, ko "....bi ne bilo drugih ljudi na svetu" kot je rekla Anna.

Marija Trunkelj,
8.c

VES, KAJ VEM?

Veš, kaj vem?

Vem, da ljubim sonce!

Vem, da ljubim rože!

Vem, da ljubim drevje

Vem, da ljubim travo!

Vem, da ljubim reke in potoke!

Vem, da ljubim morja in oceane!

Vem, da ljubim hribe in gore,
griče in hribčke!

Vem, da ljubim vse, kar je!

In vem, da ljubim tebe, mama!

Marjanca Božič,

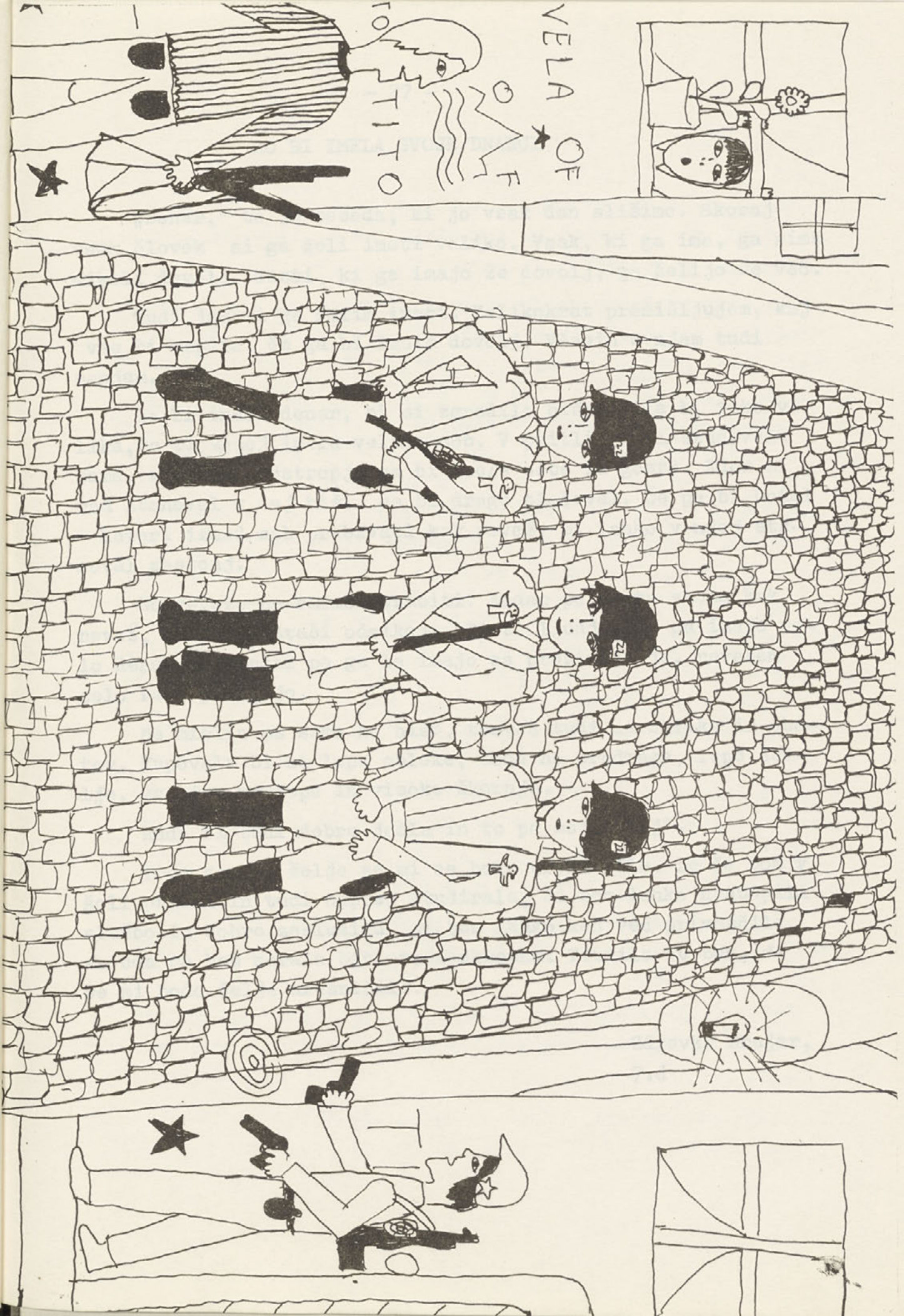
6.d

PRI STARI MAMI

V petek smo šli k stari mami. Bila sem zelo vesela, ker sem videla ovčko. Kupili so jo 15. septembra. Ko smo odhajali, sem rekla, da bi rada še ostala. Morala sem iti domov, ker je bilo že pozno zvečer.

Mojca Rotar,

2.d

KO BI IMELA SVOJE DNARCE

"Denar," to je beseda, ki jo vsak dan slišimo. Skoraj vsak človek si ga želi imeti veliko. Vsak, ki ga ima, ga nima nikoli dovolj. Tisti, ki ga imajo že dovolj, ga želijo še več.

Tudi jaz si ga želim imeti. Velikokrat premišljujem, kaj vse bi kupila, če ga bi imela dovolj. Včasih o njem tudi sanjam.

Ko bi imela denar, bi si zgradila hišo. Bila bi tako velika, da bi vanjej imela veliko sob. V pritličju bi stanovala sama, v prvem nadstropju pa bi imela sobe za goste. Kdor bi rad stanoval v tej hiši, ne bi drago plačeval. Če pa bi hotel v kateri izmed sob prebivati kak revež, bi lahko v njej stanoval zastonj.

Na reveže ne smemo pozabiti. Kadar po mestu stopa kak revež, se mu bogataši odmikajo. Tisti ljudje, ki pa imajo malo denarja, vendar pa ga le imajo za preživljanje, revežem zelo radi pomagajo.

Ne mislim pa samo na hišo, temveč tudi na obleke in obutev. Kupovala bi si lepe obleke, toda ne predrage, lepe čevlje, za zimo pa lepe in visoke škornje.

Rada bi tudi dobro jedla in to po moji volji.

Toda vse te želje se mi ne bodo uresničile. Le če bom v šoli pridna in tudi naprej študirala, da bom lahko nastopila službo in dobro zaslužila, si bom lahko kaj več privoščila, seveda pa bom morala biti tudi skromna. Trudila se bom, da se mi bodo želje uresničile.

Zdravka Brajer,
7.d

KRADLA SEM

Brala sem knjigo Tatič. Bila mi je zelo všeč. Ko sem prišla do tega, ko je France Bevk kradel, sem se nenadoma spomnila nekega takega dogodka iz svojega življenja.

Bilo je v začetku šolskega leta. S prijateljico Vanjo sva se vračali s pčepa. Bili sva pri neki prijateljici. Ker sva se podili po cesti in po prijateljičinem vrtu, sva se močno užejali in utrudili. Domov sva se vračali po daljši poti. Hodili sva mimo lepih sadnih dreves. Jabolka in hruške so vabile. Težko sva premagovali skušnjave. Ko sva šli mimo stare nizke hiše, obdane z vseh strani s sadnim drevjem, sva ugledali lepo majhno drevo z debelimi živordečimi jabolki. Ker je bil že mrak, nisva videli, če naju kdo opazuje. Drevo je raslo čisto ob oknu. Veje so bile polne, da so se upogibale skoraj do tal. Nisva se mogli več premagovati. Sklenili sva, da bo Vanja strážila, jaz pa se bom splazila po jabolka.

Ozrla sem se naokrog. Nikjer ni bilo nikogar opaziti, kajti med tem se je že stemnilo. Plazila sem se po mehki travi do jablane. Pogledala sem skozi okno. Družina je bila ravno pri večerji. Stegnila sem roko po prvem jabolku in ga odtrgala. Že sem hotela seči po drugem; tedaj pa se je odprlo okno. Na njem se je pokazala debelušna ženska srednjih let. Zakašljala je. Odrevenela sem in nato zbežala na cesto. Gospodinja me je opazila in zakričala z vreščečim glasom:

„Smrklja šmentana, kaj se pa to pravi? Ali slišiš?“ je še nadaljevala. „Pridi, boš videl, kaj počenja današnja mladina!“ je zakričala možu.

Na oknu se je prikazal še mož in začel nekaj kričati za nama. Midve pa sva jo ucvrli čez drn in strn. Tekli sva vse do domače hiše.

Plaho sem vstopila. Mama me je vprašala, kjé sem se tako dolgo potikala. Povedala sem ji, da sva bili z Vanjo pri neki

prijateljici. Spila sem čaj in odšla spat.

Ponoči sem imela hude sanje. V sanjah so se mi še vedno prikazovali gospodinja, gospodar in drevo. Ker sem se neprestano obračala, me je mama vprašala, če imam vročino. Sklenila sem, da bom priznala, toda nisem mogla.

Ko sem se vrnila iz šole, se je pri nas oglasila mamina prijateljica. Z mamom sta klepetali in pili kavo. Naenkrat je dejala:

"Da ti veš, kaj se je zgodilo včeraj pri nas! Dve smrkliji sta kradli naša najlepša jabolka. Da bi vedela, čigavi sta, bi ju zatožila staršem," je še tarnala. Potem je dejala: "Nekako tako veliki sta bili kot tvoja hčerka."

Spreminjala sem barve od modre, rdeče pa do vijoličaste.

"Oh, ta današnja mladina, ki nič ne pomisli, kako težko smo to prigarali!" je godrnjala.

Mama me je od časa do časa pogledala. Ob srečanju z njenim pogledom sem prebledela in pogledala v tla. Spet sta se mirno pogovarjali.

Komaj je mamina prijateljica zaprla vrata za sabo, že me je mama prijela za rame in me stresla:

"Ali si bila ti?" je bilo prvo vprašanje.

"Ne!" sem odgovorila odločno.

"Le taji, le taji!" je neprestano ponavljala. "Bolje je, da vse lepo priznaš. Nič ti ne bomo storili."

Ker pa sem še naprej tajila, je dejala:

"Obleci se, greva k Vanji!"

Odšli sva. Mama je povedala, kaj se ji zdi. Tudi Vanjini starši so naju spraševali. Vse sva zanikali. Naenkrat pa je Vanjin očka dejal:

„Pojdi, Marija, gremo na policijo! Tam bosta gotovo povedali!“ je še pristavil.

Takrat sva se še bolj zballi. Na policijo! - sem pomislila. Tresli sva se od strahu. Naenkrat sva planili v glasen jok. Med jokom sva povedali, da sva kradli. Starši so se zgrajali nad tem. Mama je dejala:

„Kakor da ji ne damo doma jesti.“

Potem so vendar nehali. Vanjin oče je dejal, da mora biti za tako grdo dejanje tudi kaznen. Mama je dejala:

„Sedem dni ne smeta gledati televizije in se obiskovati.“

„Da se ne bi smeli obiskovati!“ sva pomislili. To je bila zame in tudi za Vanjo zelo huda kaznen.

Potem sva se vrnili domov. Kasneje sem slišala očitke še od očka. Počutila sem se ponižano in osramočeno. Zelo mi je bilo žal, da sem to storila. Sklenila sem in obljubila, da se to več ne ponovi. Kadar si bom želela jabolk, bom prosila očka in mamo, da mi jih kupita.

Marjetka Gal,

7.c

MOJ DOM

Šest nas je v družini: oče Gorazd, mama Bogi, prvi sin sem jaz. Štiri leta za menoj je moj brat Marko. Včasih je poređen in nevoščljiv. Nato sta se rodili Ana in Katarina. Sta enojajčni dvojčici.

Na srečo je hiša dosti velika.

Igor Cibic,

2.b

RAZSTAVA NOVOMEŠKE PRETEKLOSTI

8. oktobra 1974 ob 18^h je bila v novomeški galeriji odprta razstava z naslovom: Novo mesto v antiki. Na otvoritev sem šla tudi jaz.

Razstavljeni so bili predmeti, ki so jih našli na območju Novega mesta pri kopanju temeljev za občinsko skupščino, pri obnavljanju Ljubljanske ceste, v Beletovem vrtu ter v Bršljinu in v Bučni vasi. Najdbe izvirajo predvsem iz grobov, ki so jih našli /nekateri že izropane, druge pa nedotaknjene/. Teh je 103. Domnevajo, da so bili ljudje, ki so tu živeli, nepismeni, ker niso odkrili nobenih napisov. Iz najdb pa je jasno vidno, da so tu živeli Iliri, zatem Kelti in nazadnje Rimljani.

Mrtvece so sežigali. Poleg navadnih žar so našli še hišaste žare, ki jih ne poznajo nikjer drugje kot na Dolenjskem. Imajo obliko keltskih hiš in svetišč, zaključujejo pa se navadno z gumbkom, v nekaj primerih s petelinom, v enem pa celo s človeško glavo. Na žalost žara s človeško glavo ni ohranjena zaradi nestrokovnega izkopa.

Vsi grobovi so obdani s kamnitimi ploščami, ki so neobdelane. Vanje so ljudje poleg žar položili še popotnico mrtvim. To domnevajo po tem, ker so v grobovih našli ostanke živalskih kosti, ki so po vsej verjetnosti ostanki te popotnice. V enem od grobov so našli velik pečatni krožnik. To je krožnik, ki ima na sredi pečat. Našli so tudi vinsko čašo, ki je bila po vsej verjetnosti uvožena iz Kitajske. Toda v Novem mestu je razstavljena le zelo uspela kopija. Original namreč hranijo v nekem drugem muzeju. Našli so tudi veliko bakrenih novcev, okraskov in nožev. Vse te najdbe po mnenju strokovnjakov izvirajo iz druge polovice 1. stoletja pa do srede 4. stoletja. Potem je najdb vse manj. Zakaj?

Preko Novega mesta /takratnega imena ne vedo/ je namreč tekla cesta v Belo krajino. Novo mesto je torej živelo od

trgovine in obrti. Potem pa so zgradili cesto od ljubljanske smeri proti Zagrebu. Ta cesta pa je tekla /kot današnja avto cesta/ mimo Novega mesta. Torej je razumljivo, mesto ob Krki je začelo propadati, vsi so se selili bliže h glavni poti.

Marjanca Božič,
6.d

BILO JE ČUDOVITO

Neki petek smo se zmenili, da gremo z očkom na Vrsno pri Tolminu, kamor je moral z avtobusom po novomeške planince.

Peljali smo se v Ljubljano, Kranj, Kranjsko goro, kjer smo se ustavili in zajtrkovali. Vsi so nas gledali, kajti štiri osebe v avtobusu je pa že res malo smešno. Nato smo se po ostrih serpentinah odpeljali proti Vršiču. Peljali smo se mimo Ruske kapelice, ki so jo zgradili ruski ujetniki. Videli smo tudi Erjavčevo kočo in Tičarjev dom. Bili smo že visoko v hribih, ko je avtobus zaustavila krava, ki je, kar se da najbolj elegantno, prečkala cesto.

Narava, ki nas je spremljala, je prečudovita paša za oči. Po strmih stenah so upodobljeni razni obrazi in druge figure. Kmalu smo prispeli na sam Vršič, visok 1611 m. Zajel nas je tak mraz in veter, ko smo izstopili, da smo se vsi tresli. Vseeno smo stekli h koči, kjer smo si kupili prospekte, značke in razglednice. Nato smo se odpeljali naprej, v Trento. Med potjo smo opazovali, kako se po prečudoviti pokrajini lesketa bistra reka Soča. Tudi pri njenem izviru smo se ustavili.

Skozi Bovec in Kobarid smo prispeli v Vrsno. Planinci so že čakali na avtobus. Po kratkem počitku smo se po njihovi želji vrnili nazaj čez Vršič. Pripovedovali so nam o prehojeni poti in o lepotah planin. Tudi vodnik nam je povedal marsikatero zanimivost.

Na vršiču v Tičarjevem domu smo imeli kosilo. Skozi okno smo opazovali meglo, ki je pokrivala hribe in se zopet izgubila.

Tako smo se odpeljali proti domu polni lepih vtisov iz planinskega življenja.

Mojca Bele,
7.d

PROMETNA NESREČA

Blizu Kartaljevega je bila huda nesreča. Po avtomobilski cesti je pripeljal tovornjak. Za njim je vozil drugi in ga prehiteval. Nasproti je pripeljal osebni avtomobil. Tovornjak, ki je prehiteval, je trčil v osebni avto in naložen tovornjak. Zletela sta vsak na svojo stran. Zaneslo je tudi tovornjak, ki je prehiteval. Obležal je na travi. Dve osebi sta bili mrtvi. Čakali smo dve uri. Bili smo žalostni. Hudo je bilo tudi nam. Potem so le izpraznili cesto. Domov smo prišli vsi utrujeni.

Mateja Bučar,
2.d

NOVICA O PROMETNI NESREČI

Ko smo se vračali domov, smo čakali za avtomobili zaradi nesreče. Trčila sta tovornjaka. Ko smo se peljali mimo, smo videli pri enem mrtvega tolička.

To je bilo pred Trebnjem na asfaltni cesti.

Prvi tovornjak je bil pri kabini ves zmečkan, drugi pa je ležal v jarku. Na avtomobilu milice je bila vključena sirena. Nekateri ljudje so z baterijami pomagali iskati preplašene toličke, ki so ušli.

Ko so odstranili razbite šipe in ostalo, smo šli naprej.
O tej nesreči smo se še večkrat pogovarjali.

Samo Bučar,
2.d

PIKICA

Moja stara mama ima muco. Ime ji je Pikica. Imam jo zelo rada. Pije mleko in se igra. Lovi miši. Ko je imela mlade muce, je še bolj pridno lovila miške in jih nosila mladičem. Tudi njih je naučila, da bodo znali sami skrbeti za hrano.

Milica Gorenc,
2.d

PSA ŠEKIJA NI VEČ

Na deželi imamo majhno hišico. Vsako soboto in nedeljo zahajamo tja, da se malo odpočijemo in malo razvedrimo.

Pri sosedovih so imeli majhnega kužka. Ime mu je bilo Šeki. Zelo rad je zahajal k nam. Doma mu niso dajali dovolj hrane, zato je rad prišel k nam. Moja mamica mu je vedno dala jesti. Tudi jaz sem mu dala kosti ali kaj drugega. Zato mi je vedno pomahal z repčkom, ko me je zagledal.

Ko smo prišli neke sobote k sosedovim, je gospodar povedal, da je Šekija povozil avto. Zelo sem bila žalostna.

Zdenka Blatnik,
2.d

NASA MUCA

Naša muca, naša Tika -
rada se igra.

Kadar plete mamica,
skače sem pa tja.

Kadar gleda skozi okno,
vedno je nestrpna.
Gleda ptiče in nori
ter zašklepeta z zobmi.

Marjanca Recelj,
4.c

MURI SE JE VRNIL

Pri sosedovih so imeli ljubkega majhnega psa Murija. Bila sva dobra prijateljca in soseda ni je večkrat dovolila, da sem ga odpeljala na sprehod. Bila sem ponosna, da imam poleg sebe tako ljubkega spremljevalca.

Potem pa se je pričela šola in imela sem veliko dela. Na Murija sem pozabila, drugih otrok, ki bi ga obiskovali, pa v soseski ni bilo. Pes je ostal osamljen in večkrat je tudi jokal. Zgodilo se je tudi, da je ponoči s svojim lajanjem zbudil vso sosesko. Prihajale so pritožbe in soseda res nista vedela, kaj naj storita.

Sklenila sta, da ga odpeljeta nekam izven mesta. Seveda tega nista nikomur povedala. Tam pa ga bo že kdo našel, sta si mislila.

Ko sem se nekega dne vračala iz šole, sem opazila, da Murija ni nikjer, pa tudi njegove hišice ni bilo. Soseda mi je povedala, da so ga odpeljali v neko naselje. Bila sem žalostna. Saj vendar ni bilo tako hudo! V mislih sem si želela, da bi se vrnil.

Po desetih dneh pa se je zgodilo, česar ne bom nikoli pozabila. Muri se je vrnil. Bil je suh in ves se je tresel, obenem pa je bil vesel, da je spet doma. Sosega ga je djela in začela jokati od veselja:

„Vrnil se je, vrnil se je!“ Teh njenih besed ne bom pozabila.

Sedaj mu redno nosim priboljške in zdi se mi, da ga imam še veliko bolj rada kot prej. Če Muri kdaj ponoči zalaja, se nihče več ne zmeni za to.

Irena Žlogar,
8.b

PES SE JE IZGUBIL

Moj stari oče je lovec. Živi v Šentrupertu. Na lov hodi ob nedeljah. S seboj vedno vzame tudi psa. Ime mu je Agi. Je bel z rjavimi lisami. To je zelo dober lovski pes. Vsi lovci ga imajo radi.

Neko nedeljo so bili lovci povabljeni na lov na Bloke. Lovili so jelene. S seboj so imeli Agija. Ves dan so bili na lovu. Zvečer so se odpravljali domov. Agija ni bilo nikjer. Vsi so ga iskali in klicali. Ni prišel. Potem so šli domov žalostni. Mislili so, da se je ujel v zanko ali pa ga je kdo ustrelil. Oče je mislil, da ga bo le kdo našel.

Čez tri tedne so telefonirali, da so ga našli. Bil je živ. Dobili so ga nazaj. Vsi smo bili veseli. Pobožali smo ga po glavi. Veselo je mahal z repom.

Marjan Fabjan,
2.d

MOJA GOLOBČKA PIKICA IN PIKEC

V novembru sem opazila, da sta se pri nas na podstrešju naselila dva goloba. Bila sta samec in samica.

Bila sta zelo pridna, pripravljala sta si gnezdo. Nekega dne pa sem šla na podstrešje po čebulo in opazila v gnezdu tri jajčka. Potem sem šla povedat mami, kaj sem videla. Oče mi je povedal, da se jajčk ne sme dotikati. Samica bi takoj opazila, da jih je nekdo premikal in bi mladiče zapustila. Toda ko sem šla pogledat, sem na tleh opazila enega od jajčk. Bila sem zelo žalostna. Tem golobom sem nosila kašo, proso in vodo, da nista bila žejna.

Po nekaj tednih sta se zvalila dva mladiča. Dala sem jima ime Pikica in Pikec. Bila sta zelo živahna. Nekajkrat sta poskušala leteti. Prvič je šlo slabo, a čez nekaj dni je bilo že dobro.

Samec in samica pa sta mladiča kmalu zapustila. Pikica in Pikec sta ostala sama. Naučila sta si tudi iskati hrano. Pa tudi jaz sem jima jo naprej nosila. Čez nekaj dni pa je Pikica Pikeca zapustila. Odšla je z jato golobov. Tako je Pikec ostal sam. Sedaj ima sam gnezdece.

Miklavčič Helena,
6.a

NA GOZDNI JASI

Bila je lepa, vabljiva jesen. Človek bi najraje pustil vse razkopano in odšel. Kam? Po sonce. Po zadnje žarke zahajajočega sonca, ki so se tako lepo razlivali po nebu. Po zarjo, ki te premami, če pogledaš v njo in zdi se ti, da si v pravljici.

Tisti dan je bil moj naj srečnejši dan v tisti jeseni. Odšli smo v gozd. Porazgubili smo se vsak na svoj konec gozda. Jaz sem šla proti gozdni jasni. Zastal mi je korak, ko naenkrat zagledam družino srnic: mater s hčerkico in očkom. Srce mi je razbijalo, ko sem to gledala. Počepnila sem v travo in opazovala, kako jedo. Toda ne dolgo. Zdi se mi, da so me zavohali in odskakljali, da jih ne bi nihče motil pri malici.

Ko so odšle srnice, se je v travi pojavil ježek. Majhen, a tako ljubek! Verjetno je opazil mojo kretnjo, se obrnil in odšel drugam. Hotela sem za njim, pa mi naenkrat pade pod nos storž. Začudim se, pogledam kvišku in kaj vidim! Veveričko, ki je skakala po vejah. Nekaj časa jo opazujem in si zaželim, da bi bila z njo, da bi skakala po veji in metala storže ljudem pred nos.

Iz premišljanja so me zdramili klici, ki so me klicali domov.

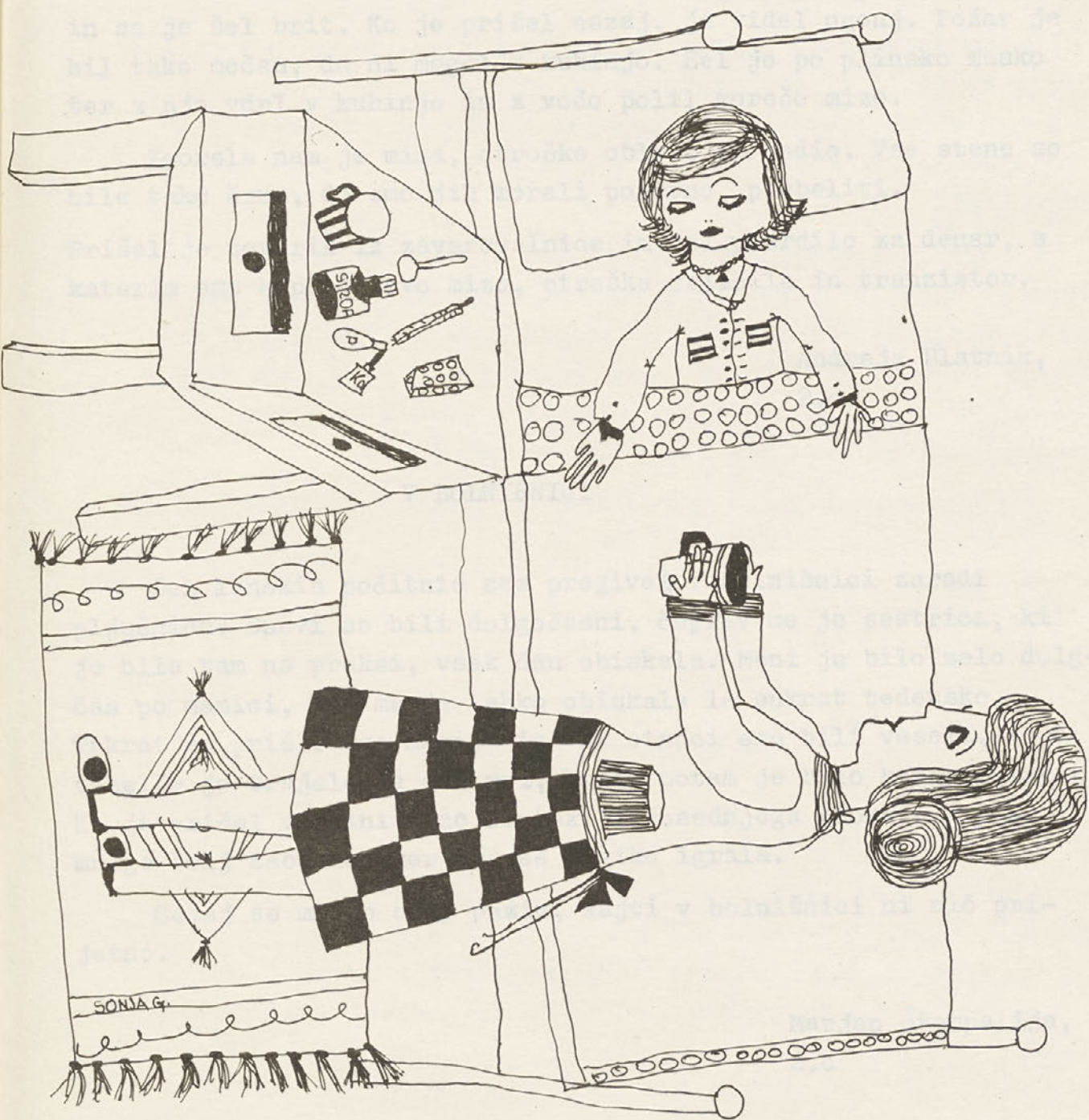
Kar malo jezna sem se poslovila od veverice, ježka ter srnic, lepe gozdne jase, ki me je obdarila z lepim doživetjem.

Doma sem bratoma povedala, kaj sem videla. Vem, da sta mi bila nevoščljiva, čeprav tega nista pokazala. Na ta dan me spominja vsaka slika srnice, ježka ali pa veverice in vedno se veselo nasmejem, čeprav drugi ne vedo zakaj.

Lilijana Kapš,

6.a

POŽAR V KUHINJI

POŽAR V KUHINJI

V naši kuhinji je bil požar. Očka je pustil na mizi peč in se je šel brit. Ko je prišel nazaj, je videl ogenj. Požar je bil tako močan, da ni mogel v kuhinjo. Šel je po plinsko masko ter z njo vdrl v kuhinjo in z vodo polil gorečo mizo.

Zgorela nam je miza, otroške obleke in radio. Vse stene so bile tako črne, da smo jih morali ponovno prebeliti.

Prišel je tovariš iz zavarovalnice in dal potrdilo za denar, s katerim smo kupili novo mizo, otroška oblačila in tranzistor.

Andreja Blatnik,
2.d

V BOLNIŠNICI

Del lanskih počitnic sem preživel v bolnišnici zaradi pljučnice. Dnevi so bili dolgočasni, čeprav me je sestrice, ki je bila tam na praksi, vsak dan obiskala. Meni je bilo zelo dolgočas po mamici, ker me je lahko obiskala le enkrat tedensko. Takrat so prišle vse mamice in vsi otroci smo bili veseli. Toda veselje je trajalo le dve uri, kajti potem je bilo konec obiska. Ko je prišel v bolnišnico fantek iz sosednjega bloka, je bilo mnogo bolj zabavno, ker sva se veliko igrala.

Sedaj se mnogo bolj pazim, kajti v bolnišnici ni nič prijetno.

Marjan Štampališa,
2.d

NA POČITNICAH

Počitnice sem preživel pri stari mami. Bilo je zelo lepo. Najraje sem bil pri živalih.

Vsako jutro je najprej vstala stara mama, da je pripravila zajtrk. Ko je bilo vse pripravljeno, je poklicala tudi mene. Hitro sem vstal, se oblekel, pojedel in šel na dvorišče, kjer je bila že zbrana kokošja družina. Nato sem šel v hlev pomagat stricu krmit živali.

Minevali so dnevi drug za drugim. Nekega dne smo selili živino iz hleva v hlev. Med živino so bili tudi bikci. Bili so čisto podivjani. Jaz sem stal na koncu hodnika v hlevu in kar nenadoma se zapodi eden ves besen proti meni. Ko sem ga zagledal, sem se ustrašil in skočil v jasli k mladim teličkom. Ti so zelo pohlevni in tako sem bil pri njih na varnem.

Pri stari mami imajo tudi konja in traktor. Najbolj sem bil srečen, če sem lahko vozil traktor.

Tomaž Derlink,
2.d

IMELI SMO OBISK

Za dan armije sta nas obiskala vojaka.

Prvi je imel očala, drugi pa brke. Prišla sta v razred. Pozdravili smo. Pripovedovala sta o svojem življenju pri vojaki. Tovarišica ju je posnela na magnetofonski trak. Imeli smo se lepo. Po končanem pogovoru se je Marko zahvalil za pripovedovanje.

Branko Brudar,
2.b

TOVARIŠICA ME NI KREGALA

Hodila sem v drugi razred. Imela sem dobre sošolke. Nekega dne sem pozabila zvezek.

Zjutraj sem pogledala v torbico. Nič ni manjkalo. Poklicat sem šla sošolko Vlasto. Hodili sva po majhni stezici, ki je vodila skozi gozd. Vlasta me je vprašala:

„Suzi, ali si vzela spisni zvezek?“

Malo sem pomislila, potem pa sem rekla:

„Nimam ga! Joj, pozabila sem ga!“

Stisnilo me je pri srcu. „Kaj naj naredim? Če grem v šolo brez njega, me bo tovarišica pošteno okregala.“

Odločila sem se, da grem domov. Vlasta mi je nesla torbo. Domov sem pritekla vsa upehana.

„Zakaj si se vrnila?“ me je vprašala mama. Nisem ji mogla odgovoriti. Hitro sem vzela zvezek in odšla.

Ko sem prišla v šolo, je bila tovarišica že v razredu. Šla sem se opravičit. Ni me kregala. Rekla mi je, da ne smem biti tako površna.

Mislím, da se kaj takega ne bo več zgodilo.

Suzi Doblehar,

4.a

SONCE IN OTROCI

Sonce rumeno prišlo je na plan
in reklo otrokom je: „Dober dan!“
Otroci zdaj pojejo in se uče,
saj sonce jim greje premrzle roke.

Sonja Golob,

4.d

POZABIL SEM ZVEZEK

Zgodilo se je v četrtem razredu. Bilo je tako:

Med uro slovenskega jezika smo pripravljali zvezke. Pogle-
dal sem v torbo in ga začel iskati. A nisem in nisem ga mogel
najti. Sošolci so že imeli zvezke na klopi. Nisem mogel verjeti
očem. Iskal sem dalje. Prepričal sem se, da sem ga pozabil doma.
Spotil sem se in v grlu me je stisnilo. Takoj sem si mislil:
Ali bom dobil podpis? Kako bo doma? Kako bi to povedal tovari-
šici?

Vstal sem in rekel: „Tovarišica, jaz sem pozabil zvezek.“

Čutil sem, da mi gre na jok. Nepričakovano je tovarišica
rekla:

„Danes ti naj bo, ker si pozabil šolski zvezek. Če pa bi
pozabil domačega, bi dobil podpis.“ Vesel sem sedel.

Mislím, da zvezka ne bom več pozabil.

Gregec Guštin,
4.a

DANES ZJUTRAJ PRI NAS DOMA

Bumf! Bumf! - me je zbudilo zjutraj ob pol šestih. Mama in
očka sta šla v službo. Oh, sta nerodna, sem si mislil. Spet sta
se prepozno zbudila. Pogreznil sem se v globok spanec.

„Vstani, lenuh," sem zaslišal za seboj. Bila je sestra. Od-
dahní sem se. Bilo je petnajst minut čez sedmo. Počasi sem vstal
in se umil, oblekel in počesal. Pripravil sem si torbo.

Počasi sem odšel v šolo. Na cesti so me čakali prijatelji.

Šel sem v garderobo. Spomnil sem se, da sem doma pozabil

NAŠE

Prispevki
iz
krožkov

DELO

name. S pozabljivcem me je ozmerjala. Pograbil sem mapo in nekaj jabolk ter hitro stekel v šolo.

Slavko Štrasberger,
5.d

SREČANJE S PRIJATELJSKIM RAZREDOM

Naša razredna skupnost se je odločila, da bomo za prvo srečanje s prijateljskim razredom zaigrali Trnjulčico.

Z veseljem smo se začeli pripravljati. Z nabitimi vrečami smo se zbrali v učilnici. V vrečah smo imeli vsak svoje obleke. Dekleta smo si jih najprej pokazale. No, končno smo pričeli z delom.

Prvič je igrica kar dobro uspela. Poskusili smo še drugič, pa je zvonec prekinil našo zamisel. Vsi smo se začeli slačiti. Stlačili smo starinske obleke v vreče. Zdaj ni bilo časa paziti na zlikane obleke. Poskusili smo še en pred nastopom. No, za silo je že šlo.

Napočil je dan nastopa. V naših glavah so se misli kar gnetle. Jaz sem imela vlogo kraljice. Stopila sem v učilnico ob glasbeni spremljavi. Ko sem povedala prve besede, sem sedla k mizi. Bila je obložena s steklenico malinovca in s piškoti. Zdaj bi moral priti Stane. Imel je namreč vlogo kralja. Toda ni in ni ga bilo. Hotela sem si natočiti malinovca. Nekdo iz občinstva se je oglasil. Odložila sem steklenico in čakala. Končno je „kralj“ le prišel.

Igrica je gladko tekla. Končala se je z gostijo, z malinovcem. Nekaj smo ponudili tudi prijateljskemu razredu.

Program se je nadaljeval s tremi pesmicami in smešnimi skeči. Tudi prijateljski razred je priredil svoj program.

Povedali so nekaj pesmi ter zaigrali Špansko romanco. Veselo smo se poslovili.

Alenka Kastelic,
5.a

NEKAJ VIDNEJŠIH USPEHOV PRI RAZVIJANJU PROSTOVOLJNIH DEJAVNOSTI PO IN OO ZMSM V 1. POLLETJU

Vsi že veste, da je mesec september mesec priprav na pionirsko odredno konferenco in na sprejem letnega delovnega načrta.

Ta je sam po sebi tako obsežen, da smo morali organizirati 34 krožkov, še posebej pa 10 dejavnosti ŠSD, Veselo šolo in tekmovanje za bralno značko.

Prijava na tekmovanje v novih JPI „Lepo je v naši domovini biti mlad“ je zahtevala takojšnjo akcijo, saj bo ta trud celoletnega dela lahko poplačan z ustreznim priznanjem. K izvrševanju nalog smo pritegnili že pionirje od 3. razreda dalje, pa tudi mladinci pomagajo.

Občinski razpis natečaja Revolucionarna preteklost in narodnoosvobodilno gibanje sta člane literarno-novinarskega in zgodovinskega krožka povezala z bivšimi aktivisti in organizatorji odpora v Novem mestu. Veseli smo bili prvega srečanja z njimi, saj so pokazali pripravljenost sodelovanja z nami, ki bomo njihova pripovedovanja zapisali in izdali posebno številko glasila.

Tako kot so se oni kot tedanji mladinci vključili v narodno-osvobodilno gibanje, sledi razvoju in napredku tudi sedanja mladina.

Mladinci naše šole smo se zato vključili v ustanovitev osnovne organizacije Zveze socialistične mladine in že delamo po sprejetem delovnem načrtu.

Aktivni smo v JPI in v krožkih svobodnih dejavnosti, organizirali smo predavanje o neuvrščenih deželah, obiskali smo enoto JLA in pisali naloge o naši armadi ter o boju vietnamskega ljudstva za svobodo.

Poseben dogodek za vse je bila ustanovitev prve pionirske hranilnice v občini Novo mesto, ki je na naši šoli.

Slovesno otvoritev smo pripravili dan pred dnevom republike. Hranilniško službo vrše sami pionirji in mladinci pod vodstvom dveh tovarišic mentoric in strokovnim nadzorom Dolenjske banke in hranilnice, ki nam je opremila našo „banko“.

Prvi vlagatelji so bili: Dolenjska banka in hranilnica,
Skupščina občine Novo mesto,
Industrija motornih vozil,
Gorjanski bataljon in
Krajevna skupnost Novo mesto.

Skupen prispevek 6.000,00 din je 270 vlagateljev povečalo že nad milijon in pol starih dinarjev.

Ustanovitev pionirske hranilnice naj bi imela prvenstveno vzgojni namen: vrednotenje dela in denarja, ne pa razsipavanje.

Majda Jereb,
mentorica PO

BILI SMO NA PROSLAVI 30-LETNICE OSVOBODITVE BEOGRADA

V petek, 18. oktobra, smo pionirji in mladinci osnovne šole Grm vrnili obisk pionirjem naše prijateljske šole Aleksa Šantić iz Beograda. Skupino je sestavljala dvanajstčlanska delegacija, v kateri so bili najprizadevnejši učenci, ki sodelujejo v literarnem in recitacijskem krožku.

V Beogradu so nas tankajšnji pionirji pristrčno sprejeli na svoje domove. ZB in vodstvo šole so nam v tem kratkem času razkazali vse lepote in spominska obeležja svojega lepega mesta.

Najprej so nas peljali k spomeniku, ki je posvečen osvoboditeljem Beograda. Tu smo poslušali govor generala Lolića, ki je obujal spomine na tiste težke dni, ko so mnogi borci dali svoja življenja za osvoboditev Beograda. Ti počivajo sedaj v gaju za spomenikom in hvaležni meščani se jih spominjajo s šopki cvetja. Ogledali smo si tudi Janjice, kjer nas je posebno ganil govor starejšega tovariša, bivšega partizana, ki je s solzami v očeh pripovedoval o okrutnem ubijanju rodoljubov na tem mestu. V skupini, ki je bila sicer razigrana, je zavladala smrtna tišina.

Prisostvovali smo tudi odkritju spominske plošče na Šupljoj steni, ki je posvečena padlim borcem 5. Krajiške brigade, ki je od te strani napadala pri osvobajanju Beograda.

Naši gostitelji so nas popeljali tudi na znamenito Avalo, kjer smo videli spomenik neznanemu junaku, čudovito delo kiparja Meštrovića. Spomenik, ki je narejen iz marmorja, je na enem delu poškodovan od granat, a zvedeli smo, da tega namena ne popravijo, da bi ta rana ostala za večni spomin na II. svetovno vojno.

Drugi dan pa smo odšli na Kalemegdan, kjer je stara trdnjava z lepo urejenim parkom. Od tod se nam je nudil čudovit pogled na sotočje Save in Donave ter na Novi Beograd. V kalemegdanskem parku smo videli štiri doprsne kipe narodnih herojev, med katerimi najbolj poznamo Moša Pijadeja in Iva Lola

Ribarja.

Najbolj pa smo bili srečni, ker smo prisostvovali proslavi ob 30-letnici osvoboditve Beograda, kjer so nas glasbene točke in čudovite recitacije, iz katerih je vrela ljubezen do mesta Beograda, navdušile. Tudi dve naši pionirki sta nastopili.

Beograd je bil za svoj praznik sončen, poln zastav in tudi v očeh njegovih prebivalcev smo videli radost in ponos. Kot krona vsega pa se nam je najbolj vtisnil v spomin dogodek, ko smo videli tovariša Tita, ki se je peljal v skupščino, kjer je na svečani seji mestu Beogradu podelil red narodnega heroja za vse junaštvo in žrtve, ki jih je Beograd dal za svobodo, katere sadove uživa že 30 let.

Brigita Papež in
Vesna Smolič, 8.a

ŠPORTNI DAN

V četrtek smo vsi učenci naše šole šli na pohod. Tovarišica nas je vodila na Marof in v Portoval. Vreme je bilo za jesenske dni kar toplo. Sijalo je sonce, jesenski veter pa je preganjal oblake. Bilo je zelo prijetno in zabavno. Seveda smo s seboj vzeli tudi malico, da ne bi bili lačni.

Pred odhodom smo se postavili v vrsto. Po Kotarjevi cesti smo odšli do križišča pri kiosku. Tam smo to cesto prečkali in nadaljevali pot po Trdinovi ulici. Ponovno smo pri kandij-skem križišču prečkali Partizansko cesto in šli po mostu čez reko Krko. Zavili smo na levo, kjer se je začela Pugljeva ulica. Ta nas je pripeljala do stadiona na Loki. Od tam smo se napotili do Ljubljanske ceste, katero smo prečkali in zavili v Kettejev drevored. Med potjo smo se ustavili in si ogledovali naselje Mestne njive. Odšli smo še k spomeniku šestim neznanim borcem IV. bataljona Cankarjeve brigade in tam priredili kratko proslavo. Zapeli smo tri pesmi, deklamirali pesem

Ko gremo v šolo in Pesem matere treh partizanov. Po končani proslavi smo stekli v dolino, se tam eno uro igrali in se vrnili na Loko. Tam smo šli čez železniški most v Portoval. Hodili smo ob Krki, si ogledovali ptice, rastline ob vodi, v vodi in drugje. Videli smo tudi gozdno drevesnico, kjer je posejanih veliko drevesc. Gospo, ki je tam delala, smo prosili, naj nam pove, kako jih sadi, presaja in goji. Povedala nam je, da jih negujejo tu dve leti, nato pa v drugi drevesnici ponovno dve leti. Po štirih letih jih presadijo v gozd. Zahvalili smo se ji in odšli v šolo. Nekateri učenci so se vrnili domov. Le malo nas je ostalo v šoli na kosilu in v podaljšanem bivanju.

Tako se je končal naš pohod, ki mi je bil zelo všeč. Skoraj ves čas so nas spremljali učenci 3.b razreda, ki so bili tudi veselo razpoloženi. Zelo pa so nas bolele noge, ker je bil pohod dolg. Na tem pohodu sem se veliko naučila.

Barbara Bulc,
3.a

CICIBANA IMAMO VSI RADI

Že od prvega razreda smo učenci naročali Ciciban.

Nekega dne smo se odpravili k telovadbi. Nenadoma se odpro vrata in v razred stopi učenec 2.c razreda. V roki drži sveženj Cicibanov. To je bila že peta številka. Vsi veselo zavpijemo v en glas: „Cicibani!“

Tovarišica je vzela Cicibane in nam jih razdelila. Čeprav zelo radi telovadimo, smo vzeli Cicibane in jih začeli prelistavati. Na naslovni strani je narisana pravek s pionirsko kapo na glavi in z rutko okoli vratu.

V Cicibanu je veliko zgodbic. Od vseh mi je najbolj všeč pravljičica O veliki repi. To je ruska pravljičica. Pripoveduje o repi, ki jo je dedek posadil in je zrasla velika, velika. Dedek je ni mogel sam izruvati. Na pomoč so mu prišli še:

babica, vnučka, kužek, muca in miška. Šele tedaj so jo izpuli-
li.

Poleg zgodbic so v Cicibanu tudi pesmice in uganke. Zelo
lepe so tudi ilustracije. Od teh so mi najbolj všeč risbe Jelke
Reichman. Na koncu Cicibana je še križanka. To vsi radi rešuje-
mo.

Cicibana imamo vsi radi.

Mateja Globokar,
3.c

POROČILO DRAMATSKEGA KROŽKA

V našem krožku sodeluje 10 učencev. To so:

Kočevar Nataša, Tomažin Suzi, Jaki Polonca, Čulig Zvezda-
na Vidmar Igor, Janičičevič Boris, Štrasberger Slavko, Balant
Benjamin, Zorko Tomaž in Kranjc Bojan.

Z delom smo začeli v začetku letošnjega šolskega leta.
Učimo se igrice „Medvedek na obisku“. Zadnja dva meseca smo
imeli vajo skoraj vsak dan, ker nameravamo igrico predstaviti
za novo leto. Večkrat smo težko prihajali na vaje, ker večina
od nas sodeluje tudi v drugih krožkih.

Naša mentorica je tovarišica Stanka Bele.

Predsednica krožka
Nataša Kočevar

PRIDITE TRENIRAT!

Kakor že vsa leta tudi letos delujejo na šoli razne športne sekcije. Nekatere so delavne bolj, nekatere manj.

Vsi vemo, da se je naša šola odlično uvrstila na tekmovanjih v atletiki in gimnastiki. Če hočemo uspehe ponoviti, moramo pridno trenirati in se treningov v čim večjem številu udeleževati, saj bo to koristilo nam in vsej šoli.

Vsak petek je v naši telovadnici tekmovanje v atletskih panogah. O tem smo obveščeni na razglasni deski, vendar je učencev še vedno premalo. Vsak bi se vsaj enkrat mesečno lahko udeležil takih ali podobnih tekmovanj, saj se s tem pospešuje razvijanje našega športa.

Že letos so nekateri učenci dosegli zelo lepe uspehe, kot na primer na mladinskih igrah ALEP ADRIA, kjer je Kranjčič Edi dosegel prvo mesto v skoku v daljino s 579 cm in Avsec Biserka 2. mesto v isti panogi s 479 cm.

Podobni uspehi so se ponovili še na republiškem krosu DELA, kjer je Zaletelj Vesna dosegla 1. mesto, Keržan Sandi pa 2. mesto.

Na lestvici najboljših se vedno ponavljajo isti učenci, kar je posledica njihovega pridnega treniranja. Trening pa je omogočen vsem učencem, zato pridno trenirajmo vsi, da bomo dosegali dobre rezultate v vseh športnih panogah!

Marjetka Derlink,
7.c

NEKAJ VEČ O NAŠI KUHINJI

Delo v naši kuhinji nam še ni bilo dovolj znano, zato sva se odločili, da obiščeva kuhinjo in sami povprašava, kako je tam. Ko sva prišli v kuhinjo, sva naleteli na starejšo kuharico, ki je ravno delila krompir. Pojasnili sva ji, zakaj sva prišli. Na vprašanje: „Radi kuhate v šoli in kakšna je razlika med delom tu ali kje drugje?“ nama je odgovorila:

„Med delovnimi mesti ni bistvene razlike, razen da imamo tu proste sobote in nedelje.“

„Kaj najraje kuhate?“

„Vse je približno enako kuhati, vendar bi raje kuhale enolončnice. S tem pa najbrž ne bi vsem ugodili, zato bomo raje ostale pri tem.“

Malo sva pogledali po kuhinji in že vnaprej vedeli za odgovor na vprašanje:

„Ali je kuhinja dobro opremljena, ali še kaj manjka?“

„Z opremo kuhinje smo zadovoljne in mislimo, da je popolnoma opremljena.“

Medtem nas je zmotila čistilka, ki je potožila, da jo boli „križ“.

Nato sva nadaljevali z vprašanji:

„Kako ste zadovoljne z osebnim dohodkom?“

„Delo, ki ga opravljamo, nimamo dovolj plačano, saj za oddih nimamo nič časa. Čeprav imamo stroj za pomivanje posode, moramo večino posode pomivati na roke.“

„Kdaj je teže kuhati, poleti ali pozimi?“

„Teže je kuhati poleti, ker je bolj vroče.“

To so nama povedale kuharice, šefinja kuhinje, tovarišica Somrakova, je takole poklepetala z nama:

„Kje ste bili že pred tem zaposleni in ali vam tu odgovarja?“

"Pred tem sem bila že na nekaterih kmetijsko-gospodinjskih šolah in v internatu Anice Černejeve v Ljubljani. Tukaj sem zelo zadovoljna."

"Kaj pa oprema v kuhinji?"

"Oprema je zdaj kompletna. Le skodelice bi bile boljše porcelanaste kot plastične. Toda to ne bi bilo mogoče nadomestiti, ker bi jih učenci uničili."

"Koliko učencev pa hodi poleg malice še na kosilo?"

"Okoli 450."

"Kakšen se vam zdi odnos učencev do hrane?"

"Ja, tukaj pa se takoj ugame, kdo je razvajen. Nekateri so navajeni samo na sendviče, zato jim ne tekne vsaka jed."

"Kdo pa sestavlja jedilnik in kako?"

"Jedilnik sestavljam jaz. Narejen mora biti že precej za naprej. Pri njem predvsem pazim, da dobijo otroci tiste hranilne snovi, ki jim primanjkujejo doma."

In ko smo se ravno pogovarjale o jedilniku, sva jo s poželjivimi očmi vprašali:

"Bo za novo leto kaj posebnega na jedilniku?"

"Vsekakor, to smo že nameravali," nama je smeje odgovorila.

Nato sva jo še nagovorili, da naj čim večkrat skuha pu-dinge, palačinke in podobne stvari.

V odgovor nama je pokimala, češ, saj vem, kakšne stvari imate najraje.

Marjeta Derlink,

7.c

Vivina Gazvoda,

8.b

SMEH IZ ŠOLSKIH KLOPI

Pri zgodovini vpraša učitelj učenko:

„Za koga so se borili Jakobinci?“

„Za sv. Jakoba,“ se odreže učenka.

Mojca Bele, 7.d

Franci Kos pri glasbi ni znal solmizacijskih zlogov, pa pravi tovarišica:

„Kako je mogla biti narava tako neusmiljena, da kosu ni mogla dati niti malo posluha?“

Marjanca Božič,

6.d

V 5. razredu smo se učili o hrošču. Tovarišica je povedala, da ta doživi popolno preobrazbo. Ko je bil drugič moj sošolec to vprašan, je dejal:

„Hrošč ima popolno izobrazbo.“

Alenka Suhadolnik,

6.c

V 4. razredu smo se učili o lisici. Na vprašanje, zakaj pravimo, da je lisica zvita, sošolec hladnokrvno odgovori:

„Ker ima zvit rep!“

Mojca Bele,

7.d

V 5. razredu smo se učili o sklepih II. zasedanja AVNOJ-a. Marjanco, ki je med uro brala zgodbo Kralj Matjaž - koroški vojvoda, je tovarišica poklicala, naj snov ponovi. Ta je pogumno začela:

„Tovariš Tito je postal maršal. Kralj Matjaž se ne sme vrniti.“

Mojca Nared,

6.d

Pri slovenščini se večkrat pogovarjamo o raznih stvareh in problemih. Večkrat se tudi nasmejemo.

Zadnjič je pogovor nanesel na to, kdo več velja pri hiši - moški ali ženska. Tovarišica je bila na strani žensk. Ko je zazvonilo, je fante podražila, če niso sedaj na njo jezni. Peter je z mirnim glasom odgovoril:

„Tovarišica, jazraje do deset štejem.“

Enkrat nam je namreč svetovala, da naj, kadar bi se morali razburiti, štejemo do deset, pa se bomo pomirili.

Mirjam Kotnik,
8.c

Pri slovenščini smo obravnavali brezvezje. Tovarišica je napisala na tablo: Stric teta bratranec sestrična so prišli na obisk. Na vprašanje, kaj bi morali narediti, da bi bilo prav, je Igor odgovoril:

„Stric ni moškega spola.“

To je bilo pravo brezvezje.

Alenka Suhadolnik,
6.c

VESELI PONEDELJEK V SNEGU

Preživljala sem ali, bolje rečeno, minevale so moje četrte zimske počitnice. Kar doma sem ostala, a mi sploh ni bilo dolgčas. Samo da sem imela smuči, s katerimi sem prebila večji del dneva. S prijateljicami smo vsak dan pele isto pesem: smuči, naša smučišča, padci, buške in premočena obleka. Vsak dan gori - doli s smučmi, vsak dan nova znanstva in novo odkritje proge. Drugi ponedeljek pa je bil še posebej zanimiv.

Kot ponavadi sem se prebudila ob desetih. Zaspano sem pokukala izpod odeje in se pretegnila kot lena mačka. Potem sem pogledala skozi okno in ugotovila, da je zapadlo nekaj novega snega. „Imenitno,“ sem se razveselila. Ko sem se nazadnje le skobacala iz postelje, sem opravila vsakdanja jutranja opravila. Prišla je že Brigita, da odideva na smučanje novim prigodam naproti, ko se je naš veleecenjeni gospod maček spomnil, da je lačen in je obupno zamijavkal: „Miiiiijaaauuuu!“ Potem je dobil mleko in morala sem počakati, da se je nacmokljal in odšel s sosedovo mačko. Nato sva odšli.

Najprej sva se ustavili na Progi smrti. Ker tam ni bilo nikogar, sva odšli na Jaso.

Tu pa jih je bilo že dovolj. Nekaj časa smo še ostali, potem pa smo se odpravili na Progo smeha. Zdaj je bilo veliko vprašanje, kdo se bo prvi spustil. Žreb je nazadnje določil Boženo. Ko se je spustila in seveda padla, je nekdo ugotovil, da ne bo za v Planico. Ampak tudi on ni bil. In nihče drug ne, ker na Progi smeha še nihče ni toliko napredoval. Sicer pa je vseeno, zabava je le bila.

Naši bojni kriki in tiste „finte“: „Mama mia, špageto makarone,“ so predramile nekega drvarja, ki je hodil po gozdu in je najbrž mislil, da Italijani začenjajo tretjo svetovno vojno. Ozmerjal nas je:

„Mularija, se boste hitro pobrali? Vse mlade smrečice boste uničili! Vpijete tudi kot srake, pa še gozd ni vaš!“

Da bi bil direndaj še večji, se je še njegov cucek, ki se mu pravi Tarzan, začel dreti kot na festivalu pop glasbe. Pobrali smo šila in kopita, čeprav se je tisti „stari deda“, kot smo ga krstili, huje drl kot mi. Zdaj smo odšli domov in se dogovorili, da se popoldne zopet dobimo.

Doma je zveveda naš maček že čakal pred vrati, ker ga je želodčni pajek spomnil, kje je doma. Ne bom opisovala poteka kosila. Brigita je prišla že ob dveh. Odšli sva na Progo prihodnosti, kot smo se domenili. Ostali so že bili zbrani in so že polomili mlado jablano. Ostali bi dlje, ko se ne bi nekdo spomnil, da moramo obiskati še Gozdno progo in Progo smrti.

„Ampak na Progo smrti bomo šli nazadnje, ker če se kdo hoče ubiti ali polomiti, se naj na koncu,“ je izjavila Mirjam in potem smo odšli.

Na Gozdni progi smo uvedli igro števil, ki je potekala takole: eden je bil številka ena, ostali pa naprej do dvanajst - kolikor nas je bilo. Številka ena se je postavila nekoliko pred druge in se prva spustila po strmini, na ovinku pa je zaklicala neko številko. In naslednji zopet, tako da smo se zvrstili.

Nazadnje smo se le odpravili na Progo smrti. Tu je skoro vsak, ki se je spustil navzdol, zavpil: „Adijo ta svet!“ Pa ga ni nihče zapustil, pravzaprav se ni nihče ubil. Vsi smo srečno prispeli na cilj. Potem smo se odpravili domov, ker se je že mračilo in je v bližnjem zvoniku naznanjalo sedemnajsto uro.

Naj vam povem, zakaj je bil ravno ta dan najbolj zanimiv: zato, ker smo obšli vse proge, ki smo jih ustvarili.

Mojca Nared,
6.d

ALI VEŠ, DA MORAŠ VEDETI ...

1. Pred kolikimi leti je bila odprta naša šola?

A 3

B 2

C 4

2. Kdo je letošnji predsednik PO na naši šoli?

A Alojz Tomc

B Jure Rihar

C Mirjam Kotnik

3. Kdo je mentor PO na šoli?

A Ivanka Mestnik

B Majda Jereb

C Sonja Kocuvan

4. Kdo je mentor ŠŠD na šoli?

A Marijan Špilar

B Majda Slijepčević

C Vojko Oklešen

5. Kdo je predsednik ŠŠD na šoli?

A Bojan Saje

B Sandi Keržan

C Edvard Kranjčič

6. Kdo je predsednik Pionirske hranilnice?

A Mojca Bele

B Irena Kirm

C Robi Peric

7. Kdo je predsednik literarnega krožka?

A Suzana Gutman

B Vesna Pečavar

C Mateja Južnič

8. Kdo je predsednik OO ZSMS na šoli?

- A Brigita Papež
- B Alojz Tomc
- C Zvonka Mehak

9. Kako se imenuje naš pionirski odred?

- A XII. SNOVB
- B Grm
- C Gorjanski bataljon

Mojca Bele,
7.d

KAKO MISLITA JANEZEK IN ŠPELCA?
/Intervju s prvošolčkoma/

KAJ JE DOMOVINA?

Domovina, to so vojaki.

KAJ JE PESMICA?

A pesmica, pesmica ...? Pesmica je glasba!

KAJ JE MORJE?

Morje? Voda.

KAJ JE GOZD?

Kaj je gozd? Drva.

KAJ JE ŠOLA?

Eeee? To je učilnica.

IN ZAKAJ SO ZVEZDE NA NEBU?

A tega ne veš! Zato pač, ker je noč, če ne bi bila noč,
jih pa ne bi bilo!

KAJ JE TO TOVARIŠICA?

Tovarišica je učiteljica.

KAJ JE PA UČITELJICA?

Ja, tovarišica.

KAJ JE CVEK?

Cvek? Mmm ... Cvek? Cvek je nič.

KAJ JE SVET?

Narava.

KAJ JE RAČUN?

Račun je matematika.

ZAKAJ SE SVET VRTI?

Zato, ker je sonce okroglo.

Razgovor vodila:

Marjanca Božič,

6.d

PEKLI SMO DOBRO VOLJO

Vedno se bojim, da bi se ga moj očka nalezal in bi se potem morali peljati domov. Bojim se, da bi se zaleteli. Toda, če se napije tudi moj stric /Božičevi smo vsi enaki/, ki je poleg, je vse v redu.

Stvar je v tem, da smo šli na piknik. In nihče ne zna tako dobro peči ražnjiče in čevapčiče kot moj stric Franci. In tudi nihče se ga ne zna tako nalokati kot mi, Božičevi /jaz nisem izjema; rada pijem vino/.

Stric Franci je lovec. In to čudovit lovec. Nobene druge trofeje nima kot lovske obleke. Lepo, a? Pa k stvari. Šli

smo peč ražnjiče, čevapčiče in dobro voljo.

1. Priprave

- a/ Branko, Rudi, Nuška in Janika /to smo mi, ubogi zatirani otroci/ morajo nabirati drva.
- b/ Stric Tine /to je moj veleati/ mora narediti ogenj in „naštimate“ raženj.
- c/ Teta Zlata /to ni moja mama/ mora spraviti na dan naslednje: meso za ražnjiče,
meso za čevapčiče,
kruh,
pijačo,
začimbe,
zobotrebce, sklede, lonce, vilice, nože ...
- d/ In potem se primiga moj velestric Franci in začne se:

2. Peka

- a/ Nimam besede
- b/ Nimam glasu
- c/ Imam pa volčji tek
- d/ Okrog mojega velestrica se začne zbirati „narod“ in začne se:

3. Pojedina

/Tukaj pa ne bo točk!/
„Je dobro, a?“ „Mmm ...“ „Cmok, cmok ...“ „Kaakoo se žže rečče /mljask/ ttisti ..?“ „Bi še malo tega?“
„Hej, kje je čebula?“ „Ati, prevelik kos 'mam!“ „Mami, robec prosim!“

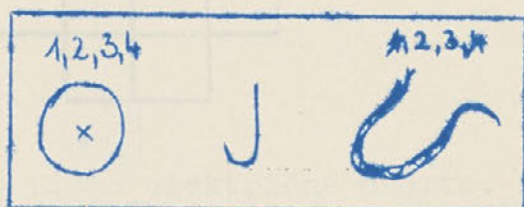
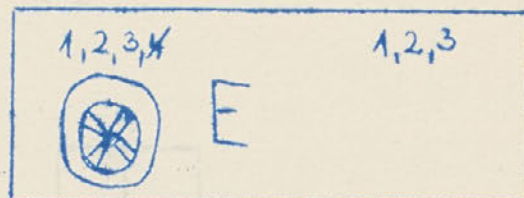
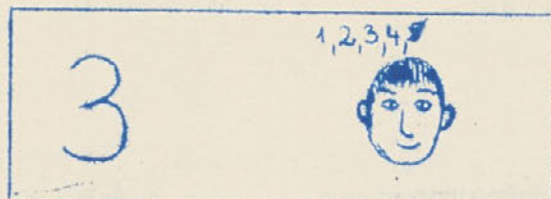
4. Veseli del

Gospodje strici in gospe tete se pogovarjajo, mi pa se lovimo in vpijemo, da je veselje ...

Pa recite, če nismo pekli dobro voljo!

Marjanca Božič,

6.d

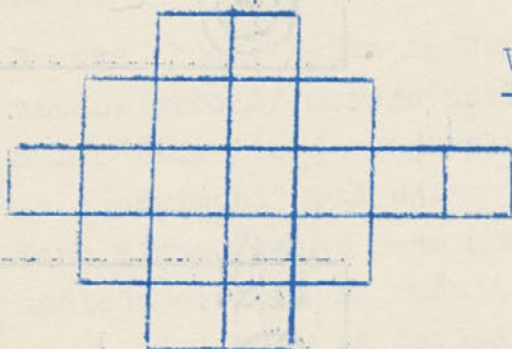

Ali znaš rešiti REBUSE !

Kakšen športnik je NEGAŠ TOMO ?

Kaj najraje je OLKO ČINO?

Mojca Bele, 7.d

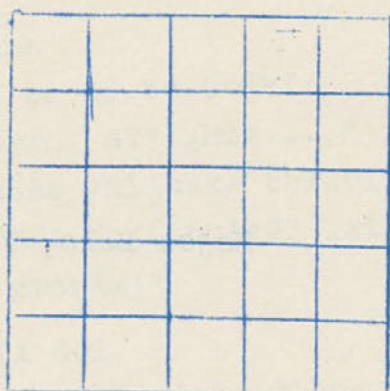

Vodoravno:

1. Mara Avguštin
3. Pomankanje pigmenta
7. Ljubkovalno moško ime
13. Skale v morju
17. Egipčanski bog sonca

Navpično:

1. Dolžinska mera
2. Trg v Grčiji
3. Ogrevna naprava
6. Moško ime
7. Štrinajsta črka abecede

MAGIČNI KVADRAT:

Števila: 4,3,20,6,10,3,
5,8,4,1,6,2,5,4,12,13,
3,14,4,3 vnesi v prazna
polja tako, da bo vsota
v vsaki vodoravni in
navpični vrsti 36.

Mojca Bele, 7.d

POPRAVI, ČE ZNAŠ !

Moj koniček

Moj koniček je električar. Zelo rad rišem električne načrte. Čeprou me je že nič koliko krat stresla sem vseeno njen privržec. Sam sem že napravil več naprav : kurim si s električno pečjo na premok. Imam tudi komandno ploščo na kateri so različne lučke, štekarji, šalterji in žarnice. Včeraj je prišel k meni prijatelj Sančo. Delala sva radijo. Ves večer smo poskušali radiski sporet. z našega radija. Rad bi šel kam na električno gimnazijo. Ker pravijo da so toške bi jo blo še boljše kar preskočit. Tako bi univerzo prej končal.

Takega nmenja je tudi moj prijatelj. Tudi vam priporočam kakšnega dobrega konička !

Prijatla, z 8.c

z napakami

KAZALO:

Novoletna	1
Bliža se Novo leto/ Rosana Pestner, Dejan Judež, Barbara Vilhar, Darja Bračko ,1.c/.....	2
Pismo Dedku Mrazu / Vesna Pečaver, 8.b /	3
Bilo je okrog Novega leta /Marjana Bečaj, 8.b/.....	4
Vsem te dni ni lepo /Boris Bukovec, 8.b/	5
Več je tistih, ki ne praznujejo /Vivina Gazvoda, 8.b/ ...	6
Prazniki niso za vse prazniki /Vesna Pečaver, 8.b/	7
Mrak prinaša pravljice /Sandi Keržan, 8.a/	9
Hitro! /Marjanca Božič, 6.d/	10
Lepa naša domovina /Mojca Nared, 6.d/	11
Žalostna zgodba o mladem partizanu /Marjetka Gal, 7.c/...	11
Tudi moj oče je trpel za svobodo naše domovine /M. Južnič 7.d/	13
Dedek je včasih tako resen /Suzana Gutman, 8.b/	14
Kaj je sreča /Marjanca Božič, 6.b/	16
Videla sem tovariša Tita /Andreja Škedelj, 2.d/	17
Tovariš polkovnik je pripovedoval /Lidija Gabrijelčič, 3.c/ Vietnam /Mojca Nared, 6.d/	18
Zanislila sem se /Brigita Papež, 8.a/	19
Babica je prelisičila Italijane /Leon Meglič, 3.d/	21
Moja teta je bila partizanka /Nadja Pejanovič, 4.a/ Naša armija - armija miru /Romana Žveglič, 8.b/	22
Moja vrstnica je, pa vendar ... /Marija Trunkelj,8.c/....	23
Veš, kaj von /Marjanca Božič, 6.d/	26
Pri stari nani /Mojca Rotar, 2.d /	

Ko bi imela svoje dnarce /Zdravka Brajer, 7.d/	27
Kradla sem /Marjetka Gal, 7.c/	28
Moj dom /Igor Cibic, 2.b /	30
Razstava novomeške preteklosti /Marjanca Božič, 6.d/	31
Bilo je čudovito /Mojca Bele, 7.d/	32
Prometna nesreča /Mateja Bučar, 2.d/	33
Novica o prometni nesreči /Samo Bučar, 2.d/	33
Pikica /Mišica Gorenc, 2.d/	34
Psa Sekija ni več /Zdenka Blatnik, 2.d /	
Naša muca /Marjanca Recelj, 4.c/	35
Muri se je vrnil /Irena Žlogar, 8.b/	
Pes se je izgubil /Marjan Fabjan, 2.d/	36
Moja golobčka Pikica in Pikec /Helena Miklavčič, 6.a/.....	37
Na gozdni jasi /Lilijana Kapš, 6.a/	38
Požar v kuhinji /Andreja Blatnik, 2.d/	39
V bolnišnici /Marjan Štampalija, 2.d/	
Na počitnicah /Tomaž Derling, 2.d/	40
Imeli smo obisk /Branko Brudar, 2.b/	
Tovarišica me ni kregala /Suzi Doblehar, 4.a/.....	41
Sonce in otroci /Sonja Golob, 4.d/	
Pozabil sem zvezek /Gregec Guštin, 4.a/	42
Danes zjutraj pri nas doma /Slavko Štrasberger, 5.d/	42
Srečanje s prijateljskim razredom /Alenka Kastelic, 5.a/.....	43
Poročilo o delu pionirske organizacije /Majda Jereb/	44
Bili smo na proslavi 30-letnice osvoboditve Beograda	
/Brigita Papež in Vesna Smolič, 8.a/	46
Športni dan /Barbara Bulc, 3.a/	47
Cicibana imamo vsi radi /Mateja Globokar, 3.c/	48

Poročilo dramatskega krožka /Nataša Kočevar/	49
Pridite trenirat ! /Marjetka Derlink, 7.c/	50
Nekaj več o naši kuhinji /Marjeta Derlink, 7.c in Vivina Gazvoda, 8.b/	51
Sneh iz šolskih klopi /Mojca Bele, 7.d, Marjanca Božič, 6.d, Mojca Nared, 6.d, Alenka Suhadolnik, 6.c, Mirjan.... Kotnik, 8.c /	53
Veseli ponedeljek v snegu /Mojca Nared, 6.d/	55
Ali veš, da moraš vedeti ... /Mojca Bele, 7.d/	57
Kako mislita Janezek in Spelca? /Marjanca Božič, 6.d/ ...	58
Pekli smo dobro voljo /Marjanca Božič, 6.d/	60
Rebusi /Mojca Bele, 7.d/	61
Križanke /Mateja Južnič, 7.d, Mojca Bele, 7.d/	62
Popravi, če znaš ! / Dva iz 8.c razreda/	63

Zbrali in uredili člani literarnega krožka na osnovni šoli
Grm Novo mesto pod vodstvom predmetne učiteljice Ivanke Mestnik

Uredniški odbor: Vesna Pečaver
 Ronana Žveglič
 Suzana Gutman
 Marija Trunkelj
 Vivina Gazvoda
 Mirjam Kotnik

Likovne priloge izdelali člani likovnega krožka pod vodstvom
predmetnega učitelja Nika Goloba.

Likovni prispevki: Zimski motiv: Nataša Plut, 7.d
 Ilegalci : Davor Gaz voda, 4.d
 Topničarji : Dušan Plut, 7.d
 Gripa : Sonja Golob, 4.d

Naslovno stran izdelala Lidija Plut, 7.d

Blagajna : Lidija Novak

Tehnična izvedba: Franci Turk, Lojze Novak

Naklada: 530 izvodov

Cena : 4,00 din

Novo mesto, 24. januarja 1975.

